Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

5 октомври 2017 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис — Мерки, приети срещу лица, отговорни за присвояване на публични средства, и свързани с тях лица и образувания — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилага замразяването на средства — Запазване на включването на името на жалбоподателя — Недостатъчна фактическа основа — Явна грешка в преценката — Грешка при прилагане на правото — Право на собственост — Принцип на добра администрация — Разумен срок за произнасяне — Презумпция за невиновност — Молба за изменение — Потвърждаващ акт — Недопустимост“

По дело T-175/15

Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk, с местожителство в Тунис (Тунис), за когото се явяват J.-R. Farthouat, J.-P. Mignard, N. Boulay, avocats, и S. Crosby, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват първоначално A. de Elera-San Miguel Hurtado и G. Étienne, а впоследствие A. de Elera-San Miguel Hurtado, в качеството на представители,

ответник,

с предмет с предмет искане, основано на член 263 ДФЕС и целящо отмяната на Решение (ОВППС) 2015/157 на Съвета от 30 януари 2015 година за изменение на Решение 2011/72/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис (ОВ L 26, 2015 г., стр. 29), в частта му относно жалбоподателя, на Решение на Съвета от 16 ноември 2015 г., с което се отхвърля молбата на жалбоподателя от 29 май 2015 г. за заличаване на името му от списъка, приложен към Решение 2011/72/ОВППС на Съвета от 31 януари 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис (ОВ L 28, 2011 г., стр. 62) и на Решение (ОВППС) 2016/119 на Съвета от 28 януари 2016 година за изменение на Решение 2011/72 (ОВ L 23, 2016 г., стр. 65), в частта му относно жалбоподателя,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: D. Gratsias (докладчик), председател, I. Labucka и I. Ulloa Rubio, съдии,

секретар: L. Grzegorczyk, администратор,

* Езици на производството: английски и френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 декември 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора, и фактическа обстановка

1 Вследствие на политическите събития в Тунис през декември 2010 г. и януари 2011 г., на основание член 29 ДЕС на 31 януари 2011 г. Съветът на Европейския съюз приема Решение 2011/72/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Тунис (ОВ L 28, 2011 г., стр. 62).

2 В съображения 1 и 2 от Решение 2011/72 се посочва:

„(1) На 31 януари 2011 г. Съветът потвърди пълната си солидарност и подкрепа за Тунис и народа на Тунис в неговите усилия за установяване на стабилна демокрация, правова държава, демократичен плурализъм и пълно зачитане на правата на човека и основните свободи.

(2) Съветът също реши да приеме ограничителни мерки срещу лицата, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис, които по този начин лишават народа на Тунис от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятстват развитието на демокрацията в страната“.

3 Член 1, параграфи 1 и 2 от Решение 2011/72 гласи:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис, и свързани с тях физически или юридически лица и образувания, изброени в приложението.

2. Не се предоставят пряко или непряко никакви финансови средства или икономически ресурси на или в полза на физическите или юридическите лица и образуванията, изброени в приложението“.

4 Член 2 от Решение 2011/72 гласи:

„1. По предложение на държава членка или на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност Съветът съставя и изменя списъка в приложението.

2. Съветът уведомява засегнатото лице или образувание за решението си, включително за основанията за включването му в списъка, или пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на известие, за да предостави възможност на това лице или образувание да представи възражения.

3. Когато са представени възражения или когато са представени нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и съответно информира засегнатото лице или образувание“.

5 Член 3, параграф 1 от Решение 2011/72 гласи:

„В приложението се съдържат основанията за включването [в списъка] на лицата и образуванията“.

6 В първоначалната си редакция член 5 от Решение 2011/72 гласи:

„Настоящото решение се прилага за срок от 12 месеца. То подлежи на постоянно преразглеждане. Решението се подновява или изменя при необходимост, ако Съветът прецени, че целите му не са били постигнати“.

7 В списъка, първоначално приложен към Решение 2011/72, са фигурирали само имената на г-н Zine el Abidine Ben Hamda Ben Ali, бивш президент на Тунизийската република, и на неговата съпруга, г-жа Leïla Bent Mohammed Trabelsi.

8 На 4 февруари 2011 г., на основание член 2, параграф 1 от Решение 2011/72 и член 31, параграф 2 ДЕС, Съветът приема решение 2011/79/ОВППС за изпълнение на Решение 2011/72 (ОВ L 31, 2011 г., стр. 40). Член 1 от това решение за изпълнение предвижда, че приложението към Решение 2011/72/ОВППС се заменя с текста на приложението към посоченото решение за изпълнение. В това приложение фигурират имената на 48 физически лица, сред които на първия и втория ред са посочени по-специално имената на двете лица, споменати в точка 7 по-горе, а на двадесет и осми ред е посочено името на жалбоподателя Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk. Също на двадесет и осмия ред от това приложение, в колоната „Идентификационни данни“, е посочено: „Тунизиец, роден в гр. Тунис на 11 март 1972 г., син на Jaouida El BEJI, женен за Sirine BEN ALI, генерален директор на дружество, живеещ на адрес 8 rue du Commandant Béjaoui — Carthage — Tunis, л.к. № 04766495“, а в колоната „Основания“ е посочено: „Спрямо лицето се провежда съдебно разследване от властите в Тунис във връзка с присвояване на недвижимо и движимо имущество, откриване на банкови сметки и притежаване на активи в няколко страни, като част от действия за изпиране на пари“.

9 Първоначалното включване на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, изменено с решение за изпълнение 2011/79, е подновено последователно с Решение 2012/50/ОВППС на Съвета от 27 януари 2012 г. (ОВ L 27, 2012 г., стр. 11), Решение 2013/72/ОВППС на Съвета от 31 януари 2013 г. (ОВ L 32, 2013 г., стр. 20) и Решение 2014/49/ОВППС на Съвета от 30 януари 2014 г. (ОВ L 28, 2014 г., стр. 38).

10 В следствие от решения от 28 май 2013 г., Trabelsi и др./Съвет (T-187/11, EU:T:2013:273), от 28 май 2013 г., Chiboub/Съвет (T-188/11, непубликувано, EU:T:2013:274) и от 28 май 2013 г., Al Matri/Съвет (T-200/11, непубликувано, EU:T:2013:275), Съветът променя основанията за вписване на имената на лицата, фигуриращи в списъка на приложението към Решение 2011/72, изменено с решение за изпълнение 2011/79. Що се отнася до жалбоподателя, основанията за включване на името му са изменени с Решение 2014/49, както следва: „Лице, срещу което тунизийските власти водят съдебни разследвания във връзка със съучастие в присвояване на публични средства от лице на публична длъжност, съучастие в злоупотреба със служебно положение от лице на публична длъжност с цел извличане на облаги за трето лице и причиняване на вреди на администрацията и съучастие в оказване на неправомерно влияние върху лице на публична длъжност с цел пряко или косвено получаване на облаги за друго лице“.

11 С писмо от 12 януари 2015 г. Съветът уведомява жалбоподателя за намерението си да удължи още веднъж срока на действие на ограничителните мерки, приети срещу последния. Към това писмо Съветът прилага предоставено от тунизийските органи удостоверение от 19 декември 2014 г. относно висящо съдебно производство в Тунис, което се отнася до жалбоподателя. В

писмо от 15 януари 2015 г. жалбоподателят излага своите възражения и моли Съвета да заличи името му от списъка, приложен към Решение 2011/72, изменено с Решение 2014/49, поради изложените в посоченото писмо съображения.

12 На 30 януари 2015 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2015/157 за изменение на Решение 2011/72 (ОВ L 26, 2015 г., стр. 29). Член 1, параграф 1 от това решение предвижда, че текстът на член 5 от Решение 2011/72 се заменя със следното: „Настоящото решение се прилага до 31 януари 2016 г. То подлежи на постоянен преглед. Решението може да бъде подновено или изменено при необходимост, ако Съветът прецени, че целите му не са били постигнати“. Името на жалбоподателя, както и съответните основания за включването му, са запазени в списъка, приложен към Решение 2011/72, изменено с Решение 2014/49.

13 С писмо от 4 февруари 2015 г. Съветът дава отговор на възраженията на жалбоподателя от 15 януари 2015 г. По същество Съветът приема, че с оглед на изложените в това писмо съображения приетите по отношение на жалбоподателя ограничителни мерки трябва да останат в сила, и към посоченото писмо прилага копие от Решение 2015/157. При все това Съветът посочва, че в светлината на възраженията на жалбоподателя относно етапа, на който се намира провежданото във връзка с него съдебно разследване в Тунис, Съветът ще разгледа отново тези ограничителни мерки преди 31 юли 2015 г.

14 Жалбоподателят представя възражения на 18 февруари, 29 май и 7 септември 2015 г. С писмо от 16 ноември 2015 г. Съветът отговаря на тези възражения. На първо място, той отхвърля изразената от жалбоподателя в писмо от 18 февруари 2015 г. молба за достъп до преписката му, като посочва, че въз основа на посоченото в точка 11 по-горе удостоверение той е решил да удължи срока на действие на приетите срещу жалбоподателя мерки и че не разполага с други документи. На второ място, Съветът посочва, че е приложил към писмото си откъси от два съставени от тунизийските органи документа от 11 май 2015 г. относно провежданите съдебни производства срещу жалбоподателя. На трето място, след като отговаря на доводите на последния, изложени в неговото възражение от 29 май 2015 г., и отхвърля неговото искане за изслушване, Съветът посочва, че приетите по отношение на жалбоподателя ограничителни мерки трябва да останат в сила.

15 На 30 ноември 2015 г. жалбоподателят представя отново възражение, на което Съветът отговаря в писмо от 18 декември 2015 г. Под формата на заключение в това писмо Съветът изразява намерението си да удължи срока на действие на ограничителните мерки срещу жалбоподателя и да измени основанията за включване на името му, както следва: „Лице, срещу което тунизийските власти водят съдебни разследвания във връзка със съучастие в присвояване на публични средства от лице на публична длъжност, съучастие в злоупотреба със служебно положение от лице на публична длъжност с цел извличане на облаги за трето лице и причиняване на вреди на администрацията, както и оказване на неправомерно влияние върху лице на публична длъжност с цел пряко или косвено получаване на облаги за друго лице“. В отговор на това писмо на 5 януари 2016 г. жалбоподателят представя ново възражение.

16 На 28 януари 2016 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2016/119 за изменение на Решение 2011/72 (ОВ L 23, 2016 г., стр. 65), съгласно член 1, параграф 1 от което се удължава действието на Решение 2011/72 до 31 януари 2017 г. По силата на член 1, параграф 2 от него приложението към това решение заменя приложението към Решение 2011/72. Името на жалбоподателя фигурира на двадесет и осми ред от това ново приложение. Съдържанието на съответните основания за включване е едно и също с това, което Съветът съобщава на жалбоподателя в писмото си от 18 декември 2015 г. Както Съветът посочва на жалбоподателя в писмото си от 29 януари 2016 г., това ново съдържание се основава на удостоверение, издадено на 20 октомври 2015 г. от властите в Тунис, което е приложено към посоченото писмо.

Производството и исканията на страните

17 На 10 април 2015 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

18 На 2 юли 2015 г. Съветът представя писмена защита.

19 На 14 септември 2015 г. и на 8 януари 2016 г. са подадени съответно писмена реплика и писмена дуплика.

20 На 25 януари 2016 г. на основание член 86 от Процедурния правилник на Общия съд жалбоподателят представя първо изявление за изменение на жалбата, като цели неговата жалба да обхване и Решение на Съвета от 16 ноември 2015 г., с което Съветът отхвърля молбата му от 29 май 2015 г. за заличаване на името му от списъка, приложен към Решение 2011/72. На 4 април 2016 г. жалбоподателят представя второ изявление за изменение на жалбата, като цели неговата жалба да обхване и Решение 2016/119.

21 На 30 март 2016 г. Съветът представя становище относно първото изявление за изменение на жалбата, а на 4 май 2016 г. — становище относно второто изявление.

22 В следствие на промяната в съставите на Общия съд, с решение от 3 октомври 2016 г. настоящото дело е преразпределено на пети състав.

23 По предложение на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството.

24 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 14 декември 2016 г.

25 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени Решение 2015/157 в частта му, която се отнася до него, Решение на Съвета от 16 ноември 2015 г., с което се отхвърля молбата му от 29 май 2015 г. за заличаване на името му от списъка, приложен към Решение 2011/72, както и Решение 2016/119 в частта му, която се отнася до него,

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

26 Съветът моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата изцяло,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По съдържащото се в жалбата искане за отмяна на Решение 2015/157

27 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква формално шест основания. В рамките на първото основание, изведено по същество от грешка при прилагане на правото, жалбоподателят поддържа, че провежданото в Тунис съдебно разследване по отношение на него не предоставя достатъчно солидна фактическа база за запазване на името му в приложението към Решение 2011/72. Това първо основание съдържа две части, първата от които е изведена от

обстоятелството, че Съветът не е взел предвид благоприятния за жалбоподателя развой на различните съдебни производства в Тунис, а втората е изведена от обстоятелството, че Съветът не е взел предвид нарушението на принципа за решаване на делото в разумен срок в рамките на посоченото съдебно разследване. Второто основание е изведено от нарушение на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), тъй като самият Съвет е нарушил принципа за решаване на делото в разумен срок. В рамките на третото основание жалбоподателят поддържа, че Решение 2015/157 е лишено от смисъл. Първата част от това основание е изведена от явни грешки в преценката относно развитието на демократичния процес в Тунис и необходимостта от приемане на ограничителни мерки срещу граждани на тази трета държава, отговорни за присвояване на публични средства. При условията на евентуалност жалбоподателят изтъква липса на мотиви. Втората част на това основание е изведена от грешка при прилагане на правото, доколкото Съветът е приел, че представените от властите в Тунис доказателства установяват наличието на наказателно производство срещу жалбоподателя. Четвъртото основание съдържа две части, изведени, от една страна, от нарушение на член 48 от Хартата, и от друга страна, от нарушение на член 41, параграф 1 от нея. В рамките на първата част от това основание жалбоподателят изтъква нарушение на презумпцията за невиновност с оглед на прессъобщението на Съвета от 31 януари 2011 г. В рамките на втората част от това основание жалбоподателят изтъква нарушение на принципа на добра администрация, по-специално на правото на безпристрастно третиране. При условията на евентуалност, в случай че горепосочените основания бъдат отхвърлени, жалбоподателят изтъква пето основание, изведено от „явна грешка в преценката“, което се отнася до обстоятелството, че Съветът не е отчел в достатъчна степен „наказателноправния елемент“ на Решение 2015/157. Шестото основание е изведено от нарушение на правото на собственост и на член 17 от Хартата.

28 В самото начало следва да се посочи, че втората част на третото основание, която се отнася до грешка на Съвета в преценката дали представените от властите в Тунис доказателства са достатъчни, в действителност е свързано с първото основание. Поради това следва да се счита, че то съставлява трета част на първото основание. Освен това цялото четвърто основание в действителност е свързано с второто основание, доколкото се отнася до нарушения на основните права на жалбоподателя, които според него опорочават процедурата, довела до приемането на Решение 2015/157. Поради това следва да се счита, че второто основание се състои от три части, изведени от твърдения за нарушения от страна на Съвета съответно на членове 47 и 48 и член 41, параграф 1 от Хартата. Накрая, от гореизложеното следва, че петото и шестото основание трябва да се считат за съдържащи се съответно в четвъртото и петото основание.

По първото основание, изведено от грешка при прилагане на правото, доколкото Съветът е приел неправилно, че провежданото в Тунис съдебно разследване по отношение на жалбоподателя съставлява достатъчно солидна фактическа база

29 В рамките на първото основание жалбоподателят поддържа по същество, че към момента на приемането на Решение 2015/157 провежданото в Тунис съдебно разследване по отношение на него не е можело да служи като база за запазване в сила на приетите от Съвета ограничителни мерки срещу него. Според жалбоподателя тази институция е допуснала грешка при прилагане на правото, като не е взела предвид доказателствата, които жалбоподателят е представил в това отношение. Както е посочено в началото на това основание, жалбоподателят приема, че по силата на точки 77 и 84 от решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет (C-220/14 P, EU:C:2015:147), Съветът има основание да приема ограничителни мерки в областта на общата външна политика и политиката на сигурност (ОВППС) поради наличието на висящо съдебно производство относно деянието присвояване на публични средства. При все това

жалбоподателят счита, че ходът на посоченото съдебно производство и неговият неправомерен характер са релевантни за преценката дали е законосъобразно запазването в сила на разглежданите мерки.

30 В това отношение в самото начало следва да се напомни, че в решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет (T-256/11, EU:T:2014:93), което е потвърдено в производството по обжалване с решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет (C-220/14 P, EU:C:2015:147), е възприето широко тълкуване на общите критерии, определени в член 1, параграф 1 от Решение 2011/172/ОВППС на Съвета от 21 март 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Египет (ОВ L 76, 2011 г., стр. 63) (решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 67, потвърдено в производството по обжалване с решение от 5 март 2015, Ezz и др./Съвет, C-220/14 P, EU:C:2015:147, т. 72, 77, 82 и 84).

31 Освен това следва да се напомни, че в няколко съдебни решения по дела с предмет отмяната на приети от Съвета ограничителни мерки с оглед на положението в Тунис Общият съд прилага по отношение на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72 същия принцип за широко тълкуване, като посоченият член има почти същото съдържание като това на член 1, параграф 1 от Решение 2011/172 (решения от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 114; от 30 юни 2016 г.,CW/Съвет, T-224/14, непубликувано, EU:T:2016:375, т. 91; от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 85 и от 30 юни 2016 г., CW/Съвет T-516/13, непубликувано, EU:T:2016:377, т. 71).

32 В това отношение, както се установява от член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, то има за предмет замразяването на активите на лица, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис, и на свързани с тях лица, чиито имена се съдържат в приложението към посоченото решение. В действителност, тъй като пречи на функционирането на публичните институции на Тунис и на зависимите от тях органи, това присвояване на публични средства „лишава[…] народа на Тунис от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятства[…] развитието на демокрацията в страната“ съгласно съображение 2 от разглежданото решение.

33 Освен това съгласно съдебната практика от член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, разглеждан в светлината на съображения 1 и 2 от него, се установява, че с предвиденото в това решение замразяване на активи не се цели налагането на санкции на съответните лица за евентуално извършените от тях укорими деяния, нито възпирането им чрез принуда да извършват такива деяния. Единствената цел на това замразяване на активи е да се улесни установяването от властите в Тунис на случаите на присвояване на публични средства и да се запази възможността тези власти да си върнат присвоените средства. Поради това замразяването има изцяло охранителен характер и няма наказателноправен оттенък (решения от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 81 и 82 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 62 и 64; вж. също в този смисъл и по аналогия решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет , T-256/11, EU:T:2014:93, т. 77, 78 и 206).

34 По-специално, с оглед на целите на Решение 2011/72 понятието за лица, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис по смисъла на член 1, параграф 1 от него, трябва да обхваща не само лицата, за които е прието, че са отговорни за подобни деяния, но и тези, по отношение на които се провежда съдебно разследване, което цели да установи тази отговорност (решения от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 124; от 30 юни 2016 г., CW/Съвет, -T224/14, непубликувано, EU:T:2016:375, т. 100; от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 86 и от 30 юни 2016 г., CW/Съвет T-516/13, непубликувано, EU:T:2016:377, т. 80).

35 Следователно именно въз основа на това тълкуване на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, което впрочем жалбоподателят не оспорва (вж. т. 29 по-горе), следва да се разгледат различните части на първото основание. Следва също така да се подчертае, че въпреки някои различия в терминологията, използвана в жалбата, трябва да се счита, че настоящото основание се отнася до грешка в правната квалификация на обстоятелствата, съставляващи фактическата база, на която се основават спорните ограничителни мерки, а не до липса на правно основание за приемането на тези мерки.

– По първата част на първото основание, изведена от обстоятелството, че Съветът не е взел предвид положителния за жалбоподателя развой на различните съдебни производства в Тунис

36 В рамките на първата част на първото основание жалбоподателят поддържа по същество, че поради положителния за него развой на съдебните производства е малко вероятно срещу него да бъде постановена осъдителна присъда. В подкрепа на тези доводи той изтъква три обстоятелства. На първо място, се основава на решение на тунизийския Cour de cassation (Касационния съд) от 1 юли 2014 г., в което е постановено, че активите, които е наследил от баща си по смисъла на тунизийския Декрет-закон № 2011-47 от 31 май 2011 г., включват приходите от тези активи и тяхното реинвестиране. Според него това съдебно решение установява законосъобразността на неговите тунизийски активи. На второ място, жалбоподателят се позовава на три съдебни решения на тунизийски юрисдикции съответно от 28 май 2013 г., 21 август и 17 декември 2014 г., с които са отменени наложените му забрани за напускане на Тунис. На трето място, той поддържа, че не е обвинен в притежаване на незаконно придобити активи извън Тунис. В писмената си реплика той добавя, че Съветът бил длъжен да се увери, че съществува разумна перспектива за гледане на делото по същество, и ако такава не е налице, да отмени спорните ограничителни мерки, като в противен случай участва в извършваната от тунизийските органи злоупотреба, която според него се състои в безкрайно протакане на провежданите срещу него съдебни производства.

37 В своя защита Съветът изтъква, най-напред, че обратно на твърденията на жалбоподателя, от решението на тунизийския Cour de cassation (Касационния съд) от 1 юли 2014 г. не се установява, че всички активи на жалбоподателя в Тунис са законосъобразно придобити. След това, Съветът твърди, че са ирелевантни доводите на жалбоподателя, които се отнасят, от една страна, до отмяната на наложените му забрани за напускане на страна, и от друга страна — до липсата на връзка между отправените срещу него обвинения и притежаваните от него активи извън Тунис. Така Съветът счита, че жалбоподателят неправилно оприличава спорните ограничителни мерки на мерки в областта на правната помощ.

38 В това отношение се налага изводът, че с оглед на напомнената в точки 33 и 34 по-горе съдебна практика доводите на жалбоподателя в рамките на разглежданата част следва да бъдат отхвърлени.

39 В действителност в конкретния случай Съветът следва да провери, от една страна, дали доказателствата, с които разполага, позволяват да се установи, че срещу жалбоподателя са образувани едно или повече съдебни производства за деяния, които могат да бъдат квалифицирани като присвояване на публични средства, и от друга страна, че това или тези производства позволяват жалбоподателят да бъде квалифициран като лице, отговорно за подобно присвояване, или за лице, свързано с отговорно за присвояване лице по смисъла на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72 (вж. в този смисъл решения от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 156 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 65).

40 Така в рамките на посоченото решение Съветът по принцип не следва сам да разглежда и да преценява относимостта и точността на доказателствата, на които се основават съдебните производства по отношение на лица, чийто имена са включени в приложението към това решение. В действителност, както е посочено в точка 33 по-горе, с приемането на това решение и на последващите решения Съветът не цели сам да наложи санкция за присвояването на публични средства, относно което се провежда разследване от тунизийските органи, а да запази възможността тези органи да установят случаите на такова присвояване и да си върнат присвоените средства. Следователно компетентните тунизийски органи следва да проверят посочените обстоятелства и да направят подходящи изводи от тях (вж. в този смисъл решения от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 158 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 66). Така по принцип Съветът или Общият съд не трябва да проверяват дали провеждането на тези производства е основателно, а само дали е основателно решението за замразяване на средства с оглед на обстоятелствата, посочени от тунизийските органи (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет, C-220/14 P, EU:C:2015:147, т. 77).

41 Несъмнено при всички положения Съветът не може да потвърди констатациите на тунизийските съдебни органи, които се съдържат в предоставените от тях документи. В действителност от съдебната практика следва, че Съветът е задължен да разгледа грижливо и безпристрастно предоставените му от компетентните органи доказателства, в конкретния случай от тунизийските органи, по-специално с оглед на възраженията на жалбоподателя и на евентуалните оневиняващи доказателства, представени от него. Това задължение произтича също така и от принципа на добра администрация, установен в член 41 от Хартата (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 18 юли 2013, Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 99 и 114; от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 158 и 159 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 58 и 67).

42 При все това от същата съдебна практика следва, че с оглед на изпълнение на задължението му за грижливо и безпристрастно разглеждане, Съветът следва да прецени необходимостта да получи допълнителна информация или доказателства от страна на компетентните органи в зависимост от становището на жалбоподателя и данните, посочени от него. По-конкретно, макар Съветът да не следва да изземва функциите на тунизийските съдебни органи във връзка с преценката за наличието на основание за провежданото срещу жалбоподателя съдебно разследване, не може да се изключи вероятността тази институция да бъде задължена за поиска разяснения относно обстоятелствата, на които се основава това разследване (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 115 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 68).

43 В конкретния случай следва да се напомни, както беше посочено в точка 11 по-горе, че за да удължи срока на действие на включването на името на жалбоподателя в списъка към Решение 2011/72, Съветът се е основал на удостоверение от 19 декември 2014 г., издадено от тунизийските органи, относно провеждано срещу жалбоподателя съдебно разследване. Това удостоверение, което е приложено към жалбата, е издадено от Tribunal de première instance de Tunis (Първоинстанционнен съд гр. Тунис) и е подписано от секретаря на първия съдия-следовател (кабинет № 1). В него се посочва, че „по наказателно дело № 19592/1 срещу Zine El Abidine Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali и други се провежда съдебно разследване и посоченото дело се отнася до Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk, преследван по-специално за [с]ъучастие в присвояване от лице на публична длъжност на публични средства, [с]ъучастие в злоупотреба със служебно положение от лице на публична длъжност с цел извличане на облаги и причиняване на вреди на администрацията [и с]ъучастие в оказване на неправомерно влияние върху лице на публична длъжност с цел получаване пряко или непряко на облаги за друго лице“.

44 Жалбоподателят не оспорва, че това удостоверение е достатъчно, за да се установи, че срещу него се провежда съдебно разследване в Тунис с оглед на доказване на неговото участие в извършването на деяния, които могат да се квалифицират като присвояване на публични средства. В действителност, както посочва самият жалбоподател, с представените от него оневиняващи доказателства той цели единствено да установи, че по отношение на него не е налице разумна перспектива за разглеждане на делото по същество след приключване на съдебното следствие. С други думи, изглежда жалбоподателят счита, че в хода на съдебното разследване ще намалее и дори ще отпадне доказателствената сила на уличаващите доказателства. В замяна на това той изобщо не твърди, че разполага с доказателства, че тунизийските съдебни органи са приключили посоченото съдебно следствие поради съображението, че няма основание делото да се разглежда по същество за посочените деяния.

45 При все това, обратно на твърденията на жалбоподателя, при положение че съдебното разследване не е приключило, евентуалното доказване от негова страна, че развоят на делото сочи намаляване на доказателствената сила на уличаващите доказателства срещу него, не може да задължи Съвета да заличи името му от списъка към Решение 2011/72 от момента, в който узнае за тези доказателства.

46 В действителност, както бе посочено в точка 40 по-горе, не Съветът, а тунизийските органи са компетентни да проверят доказателствата, на които се основава посоченото съдебно разследване, и да направят съответните изводи относно изхода на това разследване. В противен случай могат да възникнат ситуации, в които Съветът ще е принуден да направи прибързани изводи относно наличието на основания за провеждане на посоченото разследване, които могат да се различават от изводите на самите тунизийски органи. Парадоксалният резултат от подобна хипотеза би бил, че в момента, в който делото на съответното лице бъде разгледано и евентуално тези органи обявят лицето за виновно за извършване на деянието присвояване на публични средства, вече няма да е налице замразяване на неговите активи в Европейския съюз, което да позволи връщане на средствата, в присвояването на които лицето е обвинено. Очевидно няма да бъде осигурено полезното действие на Решение 2011/72 (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 124 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 86).

47 Освен това съгласно съдебната практика, макар че в случай на оспорване именно компетентният орган на Съюза следва да установи основателността на мотивите, приети срещу съответното лице, а не това лице да представя отрицателни доказателства относно липсата на основателност на тези мотиви, с оглед на преценката на естеството, видовете и силата на доказателствените средства, които могат да се изискат от Съвета, следва да се вземат предвид естеството и конкретният обхват на ограничителните мерки, както и тяхната цел (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 121; от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naf t, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 74—85 и от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 50 и 74).

48 В конкретния случай, тъй като Съветът е представил доказателства за провеждането на съдебно разследване по отношение на жалбоподателя и достоверността на тези доказателства не е оспорена, жалбоподателят следва да посочи конкретни обстоятелства, на които се позовава, за да постави под въпрос основателността на посоченото разследване (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 74). Несъмнено, както посочва жалбоподателят в писмената си реплика, задължението на Съвета да направи проверки, може да се обоснове с необходимостта да се избегне вероятността тази институция да участва в евентуална злоупотреба от страна на тунизийските органи, която се изразява в проточване до безкрай на посоченото разследване при липса на каквито и да се

уличаващи доказателства срещу жалбоподателя. Все пак такова задължение не може да съществува при липса на конкретни доказателства, които да породят основателни съмнения у Съвета относно причините, поради които разглежданото разследване не е приключило.

49 При все това, обратно на твърденията на жалбоподателя, представените от него оневиняващи доказателства не могат да породят основателни съмнения относно перспективата за постановяване на решение по същество след приключване на съдебното разследване срещу него или за причините, поради които разследването не е приключило.

50 На първо място, жалбоподателят не представя каквото и да е доказателство, което позволява да се разбере по какъв начин решението на тунизийския Cour de cassation (Касационен съд) от 1 юли 2014 г. би могло да повлияе върху преценката относно неговото участие в извършването на престъпленията, за които се отнася провежданото срещу него съдебно разследване.

51 В това отношение съгласно твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя в Тунис, които се съдържат в неговото писмо от 2 септември 2014 г., приложено към жалбата, в решението си от 1 юли 2014 г. тунизийският Cour de cassation (Касационен съд) приема, че имуществото, придобито по наследство, което на това основание не попада в обхвата на предвидената в Декрет-закон № 2011-47 от 31 май 2011 г. конфискация на имущество, обхваща не само вещите, придобити чрез наследяване, но и доходите от тези вещи и от тяхното реинвестиране под всякакви форми. В посоченото писмо процесуалният представител на жалбоподателя в Тунис прави извод от това съдебно решение, че „[неговото] прилагане би трябвало да доведе до това всички вещи [на жалбоподателя] да бъдат изключени от приложното поле на Декрета-закон за конфискацията, тъй като това имущество е придобито или пряко по наследство от неговия баща, [или] посредством реинвестиране на наследствено имущество и на приходи от него“.

52 В това отношение е достатъчно обаче да се приеме, че съображенията, посочени в решението на тунизийския Cour de Cassation (Касационен съд) от 1 юли 2014 г. не позволяват сами по себе си да се изключи вероятността в рамките на провежданото срещу жалбоподателя съдебно разследване да се направи извод, че той е отговорен за присвояване на държавни средства на Тунис.

53 В действителност, от посочените съображения може да се направи само извод, че доходите от имущество на жалбоподателя, получено по наследство, и доходите от неговото реинвестиране не могат да бъдат предмет на предвидената в Декрет-закон № 2011-47 от 31 май 2011 конфискация. В замяна на това не може да се направи какъвто и да е извод относно изхода на разглежданото съдебно разследване. Така, дори да се приеме за доказано твърдението на жалбоподателя, че в следствие от постановяването на посоченото съдебно решение той може да разполага свободно с тунизийските си активи, това обстоятелство не предопределя по никакъв начин изхода на посоченото разследване, което с оглед на деянията, за което се отнася, може да постави под въпрос законосъобразността на притежаването от страна на жалбоподателя на някои от неговите активи.

54 Впрочем жалбоподателят не е могъл да изясни връзката, от една страна, между посочения декрет и гражданското производство, в рамките на което е било постановено решението на Cour de Cassation (Касационен съд) от 1 юли 2014 г., и друга страна, разглежданото съдебно разследване. Когато в съдебното заседание му е зададен въпрос в това отношение, той само потвърждава, че Декрет-закон № 2011-47 от 31 май 2011 г. се е прилагал, освен към самия него, също и към определени лица, по отношение на които се провеждат аналогични съдебни разследвания, и че делото, по което е постановено посоченото решение и което се отнася до него, е възможно да се отнася също така и до тези лица. При все това обстоятелството, че паралелно на съдебните разследвания срещу жалбоподателя и други лица с решение на

тунизийския Cour de Cassation (Касационен съд) е ограничено приложното поле на приетите от органите в Тунис административни марки за конфискация на тяхно имущество, не е достатъчно, за да породи основателни съмнения относно обосноваността на тези съдебни разследвания.

55 На второ място, премахването на наложената на жалбоподателя забрана за напускане на Тунис в резултат от постановяването на три решения на тунизийски юрисдикции от 28 май 2013 г., 21 август и 17 декември 2014 г. също не може да породи такива съмнения. В действителност от твърденията на жалбоподателя и от материалите по преписката се установява, че посочените съдебни решения са били постановени в рамките на дела, различни от наказателното производство, в рамките на което се провежда това разследване, което към датата на приемането на Решение 2015/157 е било висящо. Впрочем жалбоподателят изобщо не поддържа, че тези съдебни решения са постановени по дела, които са свързани по някакъв начин с това разследване. Освен това обстоятелството, че в следствие на същите решения жалбоподателят е свободен да напуска Тунис — при условие че бъде доказано — е напълно ирелевантно.

56 Без съмнение, както се установява от доказателствата по преписката, прогласената в първото от тези съдебни решения отмяна на забраната за напускане на територията на Тунис е следствие от оправдаването на жалбоподателя, постановено в същото това решение по дело, в което той е бил призован пред съответната юрисдикция за деяние, сходно на тези, които са предмет на разглежданото съдебно разследване. При все това нито е доказано, нито дори се твърди, че оправдаването на жалбоподателя по това дело би имало за последица оправдаването му по делото, по което се провежда това разследване, или че това оправдаване би съставлявало оневиняващо доказателство в рамките на последното посочено дело.

57 На трето място, що се отнася до довода на жалбоподателя, че не е „обвинен“ в притежаването на незаконно придобити активи извън Тунис, следва да се напомни, че обстоятелството, че разглежданото съдебно разследване се отнася до деяния, които се квалифицират като присвояване на публични средства, съставлява достатъчно солидна фактическа база, за да бъде обосновано замразяването на неговите активи в Съюза. В действителност, както беше посочено в точка 33 по-горе, единствената цел на тази мярка е да улесни констатирането от страна на тунизийските органи на извършените случаи на присвояване на публични средства и да запази възможността тези органи да си върнат присвоените суми. Следователно разглежданата мярка няма за цел да позволи да се установи притежаването на незаконно придобити активи извън Тунис и по-специално в Съюза. Освен това не се оспорва обстоятелството, че деянията, за които се отнася това разследване, и по-специално съучастие в присвояване на публични средства от лице на публична длъжност, имат пряка и очевидна връзка с понятието за присвояване на публични средства по смисъла на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72. Следователно е ирелевантно обстоятелството, че издаденото от тунизийските органи удостоверение от 19 декември 2014 г., на което се основава Съветът, и основанията за включване на името на жалбоподателя, не се позовават на деянието притежаване на незаконно придобити активи извън Тунис, и по-специално в Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 116).

58 С оглед на всичко гореизложено първата част от първото основание следва да се отхвърли.

– По втората част на първото основание, изведена от обстоятелството, че Съветът не е взел предвид нарушението на принципа за решаване на делото в разумен срок в рамките на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно разследване

59 В рамките на втората част на първото основание жалбоподателят поддържа, че провежданото срещу него съдебно разследване в Тунис не съответства на принципа за решаване на делото в разумен срок. В това отношение той подчертава, че този принцип е установен в член 7,

параграф 1, буква d) от Африканската харта за правата на човека и народите, приета на 27 юни 1981 г. в Найроби (Кения) (наричана по-нататък „Африканската харта“), която е ратифицирана от Тунизийската република. По-нататък той посочва, че в конкретния случай това разследване е продължило повече от четири години без каквато и да е перспектива относно неговия завършек. Той добавя, че единствено тунизийските органи носят отговорност за този срок. Накрая той прави извод, че с оглед на продължителността на разследването и положителния му развой е неправилно, че то не приключва. Тези доводи се потвърждавали от решение на ЕСПЧ от 3 май 2012 г., Masár c/y Словакия (CE:ECHR:2012:0503JUD006688209). В писмената си реплика жалбоподателят уточнява по същество, че според него в резултат от контрола, който Съветът трябвало да упражни относно редовността на съдебното производство в Тунис, трябвало да се стигне до заличаване на името му от списъка към Решение 2011/72 с оглед на протакането на това производство отвъд разумния срок.

60 От своя страна Съветът възразява, че той не следва да преценява действията на третите държави, а само да прецени дали представените от органите на тези държави доказателства са релевантни и достатъчни. Според него именно въз основа на тези принципи той е посочил на жалбоподателя в писмото си от 4 февруари 2015 г., че ще вземе предвид неговите доводи и ще преразгледа положението му преди юли 2015 г. В писмената си дуплика Съветът добавя, че разполага с доказателства, че провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно производство в Тунис продължава да е висящо и че сроковете в рамките на това производство не са неразумни с оглед на сложността на съответните дела. Съветът прилага към писмената си дуплика документите, в които фигурират тези доказателства.

61 В самото начало следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика законосъобразността на даден акт на Съюза трябва да се преценява въз основа на фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемане на акта (вж. решения от 3 септември 2015 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия, C-398/13 P, EU:C:2015:535, т. 22 и цитираната съдебна практика и от 4 септември 2015 г., NIOC и др./Съвет, T-577/12, непубликувано, EU:T:2015:596, т. 112 и цитираната съдебна практика). В конкретния случай изтъкнатите от жалбоподателя в рамките на разглежданата част твърдения за нарушения не могат да бъдат разгледани в светлината на документи, съставени след Решение 2015/157. Такъв обаче е случаят с писмо от 4 февруари 2015 г. на Съвета до жалбоподателя, и на по-силно основание — с преразглеждането на положението на жалбоподателя, което съгласно посоченото писмо Съветът е поел задължение да осъществи впоследствие. Освен това приложените към писмената дуплика документи, на които се позовава Съветът, за да докаже, че продължителността на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно производство в Тунис не е неразумна, са били съставени от тунизийските органи на 11 май 2015 г. Следователно Съветът не е разполагал с тези документи към датата на приемането на Решение 2015/157 и те не могат да бъдат взети предвид от Общия съд.

62 По същество в рамките на разглежданата част жалбоподателят поддържа основно, че доколкото провежданото по отношение на него съдебно производство не е в съответствие с принципа за решаване на делото в разумен срок и следователно е незаконосъобразно, Съветът не е следвало да запазва името му в приложението към Решение 2011/72, основавайки се на това производство. Следователно в рамките на настоящата част контролът на Общия съд трябва да се ограничи до проверка дали Съветът правилно е приел, че продължителността на това съдебно производство не съставлява основание за отмяна на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя.

63 В това отношение поради същите основания като изложените в точка 46 по-горе следва да се посочи, че тунизийските юрисдикции са тези, които следва да се произнесат относно евентуално нарушение на принципа за решаване на делото в разумен срок в рамките на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно производство. По-специално, както посочва самият жалбоподател, Тунизийската република е страна по Африканската харта и в

член 7, параграф 1, буква d) от тази международна конвенция е установено правото на процес в разумен срок пред независима юрисдикция. Поради това тунизийските юрисдикции, които евентуално бъдат сезирани с жалба от страна на жалбоподателя, следва да определят дали разпоредбите на този член са били спазени в рамките на посоченото съдебно производство. Впрочем нито Съюзът, нито държавите членки са страни по Африканската харта, поради което Съветът и Общият съд не могат да тълкуват тази международна конвенция или да я прилагат (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2011 г., Air Transport Association of America и др., C-366/10, EU:C:2011:864, т. 52 и 62).

64 Вярно е, че съгласно съдебната практика принципите на правовата държава и правата на човека, както и зачитането на човешкото достойнство трябва да се спазват при всяко действие на Съюза, включително в областта на ОВППС, както следва от разпоредбите на член 21, параграф 1, първа алинея, параграф 2, буква б) и параграф 3 ДЕС във връзка с член 23 ДЕС (вж. в този смисъл решение от 14 юни 2016 г., Парламент/Съвет, C-263/14, EU:C:2016:435, т. 47). По-конкретно, следва да се посочи, че съгласно член 21, параграф 1 ДЕС дейността на Съюза на международната сцена цели да насърчава в останалата част от света по-специално принципите на правовата държава, универсалността и неделимостта на правата на човека, както и зачитането на международното право. При все това принципът за решаване на делото в разумен срок е част от правото на справедлив процес, което се защитава от разпоредбите на много правно задължителни актове на международното право, по-специално от член 14, параграф 3, буква c) от Международния пакт за граждански и политически права, приет от Общото събрание на ООН на 16 декември 1966 г., по който са страни всички държави членки и Тунизийската република. Освен това от съображение 1 от Решение 2011/72 следва, че последното и последващите решения са приети в рамките на политика в подкрепа за Тунис, основана по-специално на целите за насърчаване зачитането на правата на човека и на правовата държава, които се съдържат в член 21, параграф 2, буква б) ДЕС.

65 Следователно не може да се изключи вероятността Съветът да прави необходимите проверки, ако са налице обективни, достоверни, ясни и съгласувани доказателства, които могат да породят основателни съмнения относно спазването на правото на жалбоподателя за постановяване на решение в разумен срок в рамките на провежданото относно него съдебно разследване, което служи като основание за замразяване на неговите активи в Съюза.

66 При все това разглежданата част на първото основание се базира на извода, че с оглед на прекомерната продължителност на посоченото съдебно разследване, което според жалбоподателя трябва вече да е приключило, и следователно с оглед на незаконосъобразния характер на това разследване Съветът е длъжен незабавно да преустанови замразяването на неговите активи в Съюза. Този извод обаче е неправилен.

67 В действителност, на първо място, следва да се посочи, че нито е доказано, нито дори се твърди, че по силата на тунизийското право неспазването на принципа за решаване на делото в разумен срок в рамките на наказателно производство има за последица прекратяването или заличаването на това производство.

68 Освен това жалбоподателят се позовава на практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) относно прилагането в наказателни производства на принципа за решаване на делото в разумен срок, който принцип е установен в член 6, параграф 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Несъмнено тази съдебна практика съставлява релевантен елемент за сравнение в конкретния случай, тъй като член 6, параграф 1 от ЕКПЧ защитава посочения принцип по аналогичен начин като член 14, параграф 3, буква c) от Международния пакт за граждански и политически права и член 7, параграф 1, буква d) от Африканската харта. Все пак се налага изводът, че в рамките на тази съдебна практика ЕСПЧ не е извел от този

принцип задължение за националните органи да прекратят наказателно производство, чиято продължителност се оказва прекомерна (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 28 юни 2016 г., O'Neill и Lauchlan с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2016:0628JUD004151610, т. 87).

69 Впрочем следва да се посочи, че дори рамките на прилагането на член 5, параграф 3 от ЕКПЧ, който поставя като условие за задържане на лицата делата им да бъдат гледани в разумен срок, ЕСПЧ не счита, че нарушението на това изискване трябва да доведе до прекратяване на съответното съдебно разследване. Несъмнено посоченият съд приема, че в този случай делото на съответното лице трябва да бъде разгледано с особена бързина. При все това посочената юрисдикция счита също, че правото на задържания обвиняем делото му да се гледа с особена бързина, не трябва да пречи на усилията на съдиите да изпълнят задачата си с грижата, която считат за необходима (ЕСПЧ, 11 декември 2007 г., Pecheur с/у Люксембург, CE:ECHR:2007:1211JUD001630802, т. 62, и 5 ноември 2009 г., Shabani с/у Швейцария, CE:ECHR:2009:1105JUD002904406, т. 65).

70 Следователно нищо не позволява да се приеме, че евентуалното нарушение на правото на жалбоподателя делото му да се гледа в разумен срок в рамките на провежданото по отношение на него съдебно производство в Тунис, трябва да доведе до прекратяване или заличаване на това производство.

71 На второ място, следва да се посочи, че в светлината на съдебната практика на ЕСПЧ спазването на правото на гледане на делото в разумен срок, както то е установено в международното право, трябва да се разгледа в светлината на обстоятелствата в конкретния случай, които изискват обща преценка, основана по-специално на критерии във връзка със сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните органи (вж. ЕСПЧ, 28 юни 2016 г., O'Neill и Lauchlan с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2016:0628JUD004151610, т. 86 и цитираната съдебна практика). В практиката на юрисдикциите на Съюза аналогични принципи уреждат преценката за спазването на правото на разглеждане на делото в разумен срок, както е установено в член 47 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 26 ноември 2013 г., Groupe Gascogne/Комисия, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 85 и 86 и цитираната съдебна практика).

72 При все това, дори да се предположи, че Съветът би могъл да извърши подобна обща преценка с оглед на обстоятелствата по делото, за целта ще се наложи непременно да поиска от тунизийските органи допълнителна информация относно разглежданото съдебно производство. В действителност, както следва от точки 43—45 по-горе, за да запази името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/172, Съветът е длъжен в конкретния случай само да се сдобие с доказателства за наличието на висящо съдебно производство по отношение на жалбоподателя във връзка с деянието, което се квалифицира като присвояване на публични средства. При все това, с оглед на посочените в точка 71 по-горе изисквания, очевидно подобни доказателства не са достатъчни, за да може в рамките на това производство се прецени наличието на евентуално нарушение на правото на жалбоподателя на разглеждане на делото му в разумен срок. Освен това, дори да се предположи, че представените от жалбоподателя доказателства могат да породят основателни съмнения относно спазването на това право, във всички случаи те не са достатъчни, за да може Съветът да направи извод за наличието на нарушение на посоченото право.

73 Следователно Съветът не може да бъде задължен да заличи името на жалбоподателя от приложението към Решение 2011/72, без да е осъществил съответните проверки при тунизийските органи.

74 По-специално, следва да се посочи, че именно в своето възражение от 15 януари 2015 г. жалбоподателят е предоставил на Съвета доказателствата, на които се позовава в рамките на настоящата жалба, като твърди, че тунизийските органи са нарушили неговото право делото му да бъде гледано в разумен срок. При все това по силата на член 1, параграф 1 от Решение

2014/49 подновяването на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя, които произтичат от това решение, изтича на 31 януари 2015 г. Освен това Решение 2015/157 влиза в сила на същата дата. Следователно, дори да се предположи, че посочените доказателства могат да обосноват извършването от страна на Съвета на проверки при тунизийските органи, не може да се изисква от тази институция да извърши тези проверки и да направи съответните изводи от тях в двуседмичния срок, с който е разполагала, преди да бъде прекратено действието на Решение 2014/49 по отношение на жалбоподателя и да бъде прието ново, аналогично решение.

75 Следователно в съответствие с гореизложеното жалбоподателят неоснователно поддържа, че Съветът е бил длъжен въз основа само на тези доказателства да заличи името му от приложението към Решение 2011/172.

76 Във всички случаи тези доказателства не могат да породят основателни съмнения у Съвета, които да обосноват допълнителни проверки при тунизийските органи.

77 В действителност продължителността на разглежданото съдебно производство, която според жалбоподателя е четири години, на пръв поглед не е очевидно прекомерна, тъй като съгласно приложените към жалбата документи в конкретния случай става дума за разследване относно деянието присвояване на публични средства, което има връзка с други свързани съдебни производства, отнасящи се до много други лица и изискващи провеждането на разследване в чужбина. Освен това примерът, цитиран от жалбоподателя в подкрепа на доводите му, който е свързан с разглеждането от тунизийските органи на молбата му за отделяне на неговото дело от това, което се отнася до други лица, сам по себе си не може да съставлява значимо доказателство за прекомерна продължителност на съдебното следствие като цяло. Следва да се добави, че в своето възражение от 15 януари 2015 г. жалбоподателят посочва, че правната квалификация на разследваното по отношение на него деяние от страна на тунизийските съдебни органи е променена в хода на съдебното следствие. Подобно обстоятелство може да съставлява допълнителен елемент, свързан с контекста, който може да обясни продължителността на това производство. Също така, обратно на твърденията на жалбоподателя, изтъкнатото благоприятно за него развитие на делото в рамките на първата част от настоящото основание не може да обоснове прекратяването на това производство с оглед на основанията, посочени в точки 49—58 по-горе.

78 Решение на ЕСПЧ от 3 май 2012 г., Masár с/у Словакия (CE:ECHR:2012:0503JUD006688209), на което жалбоподателят се позовава в подкрепа на настоящата част, не може да постави под въпрос гореизложените съображения. В действителност това дело се отнася до наказателно производство относно деяния, които изобщо не са аналогични на тези, за които се провежда съдебно разследване срещу жалбоподателя в Тунис. Следователно е ирелевантно обстоятелството, че в това решение ЕСПЧ приема, че продължителността на съответното наказателно производство, която е сходна на тази на настоящото разследване, не е в съответствие с принципа за решаване на делото в разумен срок, установен в член 6, параграф 1от ЕКПЧ. Същият извод е приложим и относно решенията на тази юрисдикция, които жалбоподателят цитира в съдебното заседание.

79 От гореизложеното следва, че втората част на първото основание следва да се отхвърли.

– По третата част на първото основание, изведена от грешка на Съвета при прилагане на правото, тъй като той неправилно е приел, че представените от тунизийските органи документи установяват съществуването на наказателно производство срещу жалбоподателя

80 В подкрепа на настоящата част жалбоподателят посочва, че Съветът неправилно е приел, че издаденото от тунизийските органи удостоверение от 19 декември 2014 г. установява съществуването на провеждано по отношение на него наказателно производство в Тунис,

докато в посоченото удостоверение само се посочва, че се провежда съдебно разследване. Така посоченото удостоверение не съставлява достатъчно солидна фактическа база за приемането на Решение 2015/157.

81 Тези доводи могат единствено да бъдат отхвърлени.

82 В действителност, на първо място, доводите на жалбоподателя се отнасят до писмото на Съвета от 4 февруари 2015 г., в което последният посочва, че издаденото от тунизийските органи удостоверение от 19 декември 2014 удостоверява, че се провежда наказателно преследване срещу жалбоподателя във връзка със съучастие в присвояване на държавни средства на Тунис въз основа на членове 32, 87, 96 и 99 от тунизийския Наказателен кодекс. При все това, от една страна, става дума за документ, издаден след приемането на Решение 2015/157. От друга страна, основанията за включване на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, изменено с Решение 2014/49 и подновено с Решение 2015/157, не се позовават на съществуването на наказателно производство срещу жалбоподателя, а само на наличието на съдебни разследвания относно него. Следователно запазването в сила на ограничителните мерки срещу жалбоподателя съгласно Решение 2015/157 не се базира на обстоятелството, че жалбоподателят е преследван за деянията, посочени в тези основания за включване.

83 На второ място, както беше напомнено в точка 34 по-горе и както самият жалбоподател признава в рамките на настоящото основание, наличието на висящи съдебни производства относно деянието присвояване на държавни средства, на които се базират посочените основания за включване, по принцип съставлява достатъчна фактическа база за приемането на ограничителните мерки. При тези условия, дори ако Съветът е приел неправилно, че издаденото от тунизийските органи удостоверение от 19 декември 2014 г. позволява да се установи, че срещу жалбоподателя е образувано съдебно производство, тази грешка е ирелевантна.

84 Във всички случаи следва да се посочи, че разглежданото удостоверение, което самият жалбоподател е приложил към жалбата, сочи за съществуването на наказателно производство срещу него. В действителност съгласно текста на това удостоверение, издадено на френски език, „по наказателно дело № 19592/1 […] се провежда съдебно разследване и посоченото дело се отнася до Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk, преследван по-специално за [с]ъучастие в присвояване от страна на лице на публична длъжност на публични средства, [с]ъучастие в злоупотреба със служебно положение от страна на лице на публична длъжност с цел извличане на облаги и причиняване на вреди на администрацията [и с]ъучастие в оказване на неправомерно влияние върху лице на публична длъжност с цел получаване пряко или непряко на облаги за друго лице“. Следователно фактическата предпоставка, на която се базира разглежданата част от първото основание, е погрешна.

85 Поради това третата част от първото основание и следователно първото основание като цяло трябва да се отхвърлят.

По второто основание, изведено от нарушения на основните права на жалбоподателя, с което е опорочена процедурата, довела до приемането на Решение 2015/157

– По първата част на второто основание, изведена от нарушение на член 47 от Хартата поради неспазване от страна на самия Съвет на принципа за решаване на делото в разумен срок

86 В подкрепа на първата част на второто основание жалбоподателят поддържа по същество, че член 47 от Хартата е приложим в конкретния случай, тъй като приетите срещу него от страна на Съвета ограничителни мерки имат връзка със съдебно производство. За да докаже

наличието на нарушение на принципа за решаване на делото в разумен срок, жалбоподателят се позовава на своите доводи, изложени в рамките на първото основание. Задължението на Съвета да спазва принципа за решаване на делото в разумен срок, установен в член 47 от Хартата, се потвърждавало от практиката на Съда. В отговор на доводите на Съвета, жалбоподателят възразява в писмената си реплика, че е ирелевантно обстоятелството, че в конкретния случай Съветът не е упражнявал съдебни правомощия. Освен това било ирелевантно и обстоятелството, че проведената от Съвета процедура за преразглеждане отговаря на изискванията на член 47 от Хартата, тъй като Съветът не е независим и безпристрастен съд.

87 От своя страна Съветът посочва в своя защита, че в конкретния случай не е изпълнявал съдебни функции, тъй като в рамките на институционалната система на Съюза тези функции са запазени за Съда на Европейския съюз. Освен това Общият съд вече е постановил, че мерки като спорните ограничителни мерки нямат съдебен характер. Също така Съветът счита, че дори да се предположи, че установеният в член 47 от Хартата принцип за решаване на делото в разумен срок беше приложим по отношение на тази институция, продължителността на процедурата пред нея не нарушава изискването за разумен срок, доколкото всяка година е осъществявано преразглеждане на въпроса дали името на жалбоподателя следва да бъде запазено в списъка, приложен към Решение 2011/72.

88 В самото начало трябва да се посочи, че доводите на жалбоподателя в рамките на настоящото основание не могат да бъдат разгледани от гледна точка на член 47 от Хартата.

89 В това отношение следва да се напомни, че съгласно текста на член 47, параграф 2, първо изречение от Хартата всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. По-нататък следва да се напомни също, че по силата на член 51, параграф 1 разпоредбите на Хартата се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, както и за държавите членки единствено когато последните прилагат правото на Съюза. Освен това по силата на параграф 2 от последния посочен член Хартата не разширява приложното поле на правото на Съюза извън компетенциите на Съюза, не създава никакви нови компетенции или задачи на Съюза и не променя компетенциите и задачите, определени в Договорите.

90 При все това, в светлината на член 51, параграфи 1 и 2 от Хартата, разпоредбите на член 47 от същата трябва да се тълкуват в смисъл, че се отнасят до правото на ефективна съдебна защита само в производства, в които са засегнати правата и свободите, гарантирани от правото на Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 52).

91 Така в конкретния случай член 47 от Хартата се прилага в смисъл, че гарантира на жалбоподателя, че замразяването на спорните активи ще бъде предмет на ефективен съдебен контрол от страна на Общия съд, което предполага по-специално проверка дали решението за приемане на тези мерки има достатъчно солидна фактическа база (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 119). Следователно по смисъла на член 47 от Хартата подобно задължение за извършване на проверка има Общият съд, а не Съветът.

92 В замяна на това разпоредбите на член 47 от Хартата не могат да се прилагат по отношение на правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита в рамките на провежданото срещу него съдебно производство в Тунис, която е трета държава. Освен това обстоятелството, че решението за приемане на ограничителни мерки по отношение на жалбоподателя се основава на това съдебно производство, не може да има за последица да обоснове осъществяване на контрол върху неговата законосъобразност с оглед на тези разпоредби. В действителност, от една страна, това решение е прието от институция на Съюза, която не е оправомощена с Договорите да упражнява съдебни функции. От друга страна, посоченото решение, което

впрочем е прието в рамките на ОВППС, няма съдебен характер, тъй като няма за предмет произнасянето по иск или жалба, нито разрешаването на спор (вж. в този смисъл и по аналогия определение от 24 март 2011 г., Bengtsson, C-344/09, EU:C:2011:174, т. 22—24 и цитираната съдебна практика).

93 Това тълкуване не се поставя под въпрос от точки 178—184 и 188 от решение от 16 юли 2009 г., Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия (C-385/07 P, EU:C:2009:456), цитирани от жалбоподателя в подкрепа на разглежданата част. В действителност от тези точки, и по-специално от точка 188, се установява ясно, че Съдът се е ограничил до това да приложи принципа за гледане на делото в разумен срок, предвиден в член 47, параграф 2, първо изречение от Хартата, по отношение на съдебното разглеждане на жалба от Общия съд в рамките на производството пред тази юрисдикция и не е възнамерявал да прилага посочения принцип и по отношение на институциите на Съюза, които нямат правораздавателни правомощия (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2009 г., Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, EU:C:2009:456, т. 178—184 и 188 и цитираната съдебна практика).

94 Несъмнено следва да се посочи, че Съветът е длъжен да разглежда делата на лицата, по отношение на които е приел ограничителни мерки, в разумен срок съгласно член 41, параграф 1 от Хартата, в който е установено правото на всички лица на добра администрация.

95 При все това, дори да се предположи, че независимо от доводите на жалбоподателя, разглежданата част може да се тълкува като отнасяща се до нарушение от страна на Съвета на член 41, параграф 1 от Хартата, тя трябва да се отхвърли като неоснователна с оглед на изложените в точки 62—78 по-горе обстоятелства.

96 В действителност, от една страна, поради изложените в точки 66—75 по-горе съображения, дори ако тези обстоятелства обосноваваха извършването от страна на Съвета на проверки при тунизийските органи относно етапа на провежданото съдебно разследване по отношение на жалбоподателя, посочените обстоятелства не могат да имат за последица да задължат тази институция да отмени замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза. От друга страна, както е изложено в точки 76—78 по-горе, представените от жалбоподателя доказателства преди приемането на Решение 2015/157 не могат да породят основателни съмнения относно спазването на принципа за решаване на делото в разумен срок от тунизийските органи. Накрая, следва да се добави, че поради същите съображения Съветът не може да бъде упрекван, обратно на твърденията на жалбоподателя, че не е уведомил тунизийските органи за ограниченията относно продължителността на замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза и относно необходимостта от бързо провеждане на съдебното разследване.

97 Както обаче се установява от самия текст на жалбата и на писмената реплика, в рамките на настоящото основание жалбоподателят упреква Съвета единствено за това, че е нарушил неговото право на гледане на делото му в разумен срок, като не е приел попадащи в неговата компетентност мерки, за да се избегне възможността провежданото срещу жалбоподателя съдебно производство в Тунис да надхвърли разумния срок.

98 Следователно, доколкото от доказателствата, които жалбоподателят е представил на Съвета, не се установява, че продължителността на това съдебно производство е незаконосъобразна, такава незаконосъобразност не може на свой ред да опорочи продължителността на замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза.

99 Освен това жалбоподателят не твърди, че преди писмото си от 15 януари 2015 г. е представил на Съвета доказателства, въз основа на които тази институция е можела да предприеме действия по отношение на тунизийските органи, за да гарантира спазването на правото делото му да бъде гледано в разумен срок в рамките на провежданото спрямо него съдебно

разследване. Следователно жалбоподателят не може да упреква Съвета, че е действал без необходимата грижа в това отношение, що се отнася до периода преди изпращане на писмото от 15 януари 2015 г.

100 От гореизложеното следва, че първата част на второто основание трябва да се отхвърли.

– По втората част на второто основание, изведена от нарушение на презумпцията за невиновност с оглед на прессъобщението на Съвета от 31 януари 2011 г.

101 В подкрепа на втората част от второто основание жалбоподателят посочва, че прессъобщението на Съвета от 31 януари 2011 г. нарушава презумпцията за невиновност, доколкото насърчава обществеността да вярва, че посочените в това прессъобщение лица са отговорни за присвояване на публични средства. В точка 126 от жалбата жалбоподателят моли Общия съд да „постанови, че това изявление нарушава презумпцията за неговата невиновност в противоречие с изискванията на член 48 от Хартата“. В писмената си реплика той отговаря на изразените от Съвета доводи в неговата писмена защита, че обстоятелството, че това прессъобщение съставлява документ, който е различен от Решение 2015/157, не поставя под въпрос наличието на нарушение, „включително ако установяването по съдебен ред се осъществява отделно“. Освен това липсата на подадена жалба за отмяна срещу посоченото прессъобщение не променяла неговите последици. Накрая, жалбоподателят посочва, че е ирелевантно обстоятелството, че разглежданото прессъобщение е съставено четири години преди посоченото решение, тъй като последното предвижда запазване на ограничителните мерки, приети на същата дата както разглежданото прессъобщение. Жалбоподателят добавя, че нарушението на посочената презумпция за невиновност може да застраши провеждането на справедлив процес в Тунис, доколкото може да повлияе върху поведението на тунизийските органи по отношение на жалбоподателя.

102 От своя страна Съветът посочва в писмената си защита, че при приемането на Решение 2015/157 самият той не е обявил жалбоподателя за виновен за присвояване на публични средства и не предрешава преценката на фактите от страна на компетентния съд в Тунис. Той добавя, че прессъобщението, което е предмет на твърдението за нарушение, изтъкнато от жалбоподателя в рамките на разглежданата част, е документ, отделен от посоченото решение, и не е предмет на жалба за отмяна. Той добавя, че във всички случаи правното естество на разглежданото прессъобщение е различно от това на посоченото решение и че тяхната законосъобразност трябва да се разгледа отделно. В писмената си дуплика той посочва по същество, че разгледан в общия контекст на това прессъобщение, цитираният от жалбоподателя израз в подкрепа на настоящото твърдение за нарушение не може да се счита за нарушаващ презумпцията за невиновност.

103 В това отношение следва да се посочи, че документът, за който се отнася разглежданата част на второто основание и който е приложен към жалбата, е прессъобщение на Съвета от 31 януари 2011 г. (5881/1/2011 REV 1), в което Съветът оповестява заключенията от срещата на Съвета по външни работи от същата дата. Първата страница от този документ съдържа текст в рамка, във втора алинея на който фигурира следното изявление:

„Съветът обсъди и някои събития в Тунис и направи извод, че ЕС е готов да подкрепи демократичния преход, по-специално подготовката на изборите. Съветът приема и ограничителни мерки за замразяване на активите на лица, които са присвоили държавни средства на Тунис“.

104 Освен това на страница 8, точка 6 от посоченото в точка 103 по-горе прессъобщение Съветът отбелязва, че „след консултиране с тунизийските органи [той] е приел ограничителни мерки срещу лица, отговорни за присвояване на публични средства“.

105 Жалбоподателят счита именно тези две изявления за нарушаващи презумпцията за невиновност. В действителност, що се отнася до първото от тези изявления, жалбоподателят приема, че то е написано така, че създава впечатлението, че съответните лица вече са осъдени за присвояване на публични средства. Що се отнася до второто изявление, жалбоподателят, който признава, че Общият съд вече е постановил, че подобни изявления не предрешават преценката на фактите от компетентния съд (решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 83), упреква по същество Съвета, че е придал на израза „лица, отговорни за присвояване на публични средства“ „абсолютен“ характер, като не уточнил, че се основава на производства, в които наказателната отговорност на тези лица все още не е била установена.

106 В самото начало следва да се посочи, че в отговор на въпрос на Общия съд в съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че формулираното в точка 126 от жалбата искане Общият съд да постанови, че с двете разглеждани изявления е нарушена презумпцията за невиновност, не съставлява искане, отделно от това за отмяна на Решение 2015/157, а трябва да се тълкува като обстоятелство в подкрепа на последното посочено искане. От това непременно трябва да се направи извод, че според жалбоподателя с оглед на тези изявления твърдяното нарушение на правото му да бъде зачитана презумпцията за невиновност може да засегне законосъобразността на Решение 2015/157.

107 В това отношение следва да се посочи, както Съвета изтъква по същество, че спорното прессъобщение съставлява акт, различен от Решение 2011/72 и Решение 2015/157, чийто предмет е единствено да уведоми обществеността за съдържанието на първото от посочените решения. Освен това не става дума за акт, издаден в рамките на процедурата, довела до приемането на някое от посочените решения. Накрая, жалбоподателят не оспорва, че тези решения сами по себе си не нарушават презумпцията за невиновност по отношение на него. Следователно той не може да се позове с успех на твърдяното нарушение на тази презумпция за невиновност въз основа на съдържащите се в спорното прессъобщение изявления, за да оспори законосъобразността на Решение 2015/157 (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 5 април 2006 г., Degussa/Комисия, T-279/02, EU:T:2006:103, т. 413 и 423). Следователно разглежданата част на второто основание не е състоятелна.

108 Във всички случаи разглежданата част на второто основание се основава на буквалния прочит на двете изявления, цитирани в точки 103 и 104 по-горе, при който не се взема предвид контекстът, в който тези изявления се вписват.

109 В действителност прочитът на съдържанието на разглежданото прессъобщение потвърждава, както е посочено в неговото заглавие, че единствената му цел е да уведоми обществеността за заключенията от срещата на Съвета по външни работи от 31 януари 2011 г., и по-специално за приемането на Решение 2011/72.

110 Следователно двете разглеждани изявления трябва да се тълкуват чрез позоваване на съдържанието на Решение 2011/72. В това отношение следва да се напомни, че член 1, параграф 1 от това решение предвижда, че се замразяват активите на лицата, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис и на свързани с тях физически или юридически лица или образувания. При все това, както се посочва в точка 34 по-горе, понятието за „лица, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис“, по смисъла на член 1, параграф 1 от това решение трябва да обхваща не само лицата, които вече са осъдени за извършването на подобни деяния, но и тези, които са обект на висящо съдебно разследване, с което се цели да бъде доказана тяхната отговорност.

111 Освен това посочените изявления трябва да се разглеждат и посредством позоваване на основанията за включване на името на лицата, фигуриращи в списъка към Решение 2011/72. Що се отнася до жалбоподателя обаче, тези основания изрично посочват, още от първоначалното

включване на името му в посочения списък, че по отношение на него се провеждат съдебни разследвания относно деяния, които могат да бъдат квалифицирани като присвояване на публични средства.

112 Следователно жалбоподателят твърди неправилно, че тези изявления подтикват обществеността да приеме, че лицата, чието име фигурира в приложения към Решение 2011/72 списък, са виновни за извършването на тези деяния, тъй като съдържанието на изявленията препраща към това на посоченото решение, а както посочих току-що, последното не сочи жалбоподателя като лице, което вече е осъдено за присвояване на държавни средства на Тунис, а за лице, по отношение на което се провеждат съдебни разследвания относно подобни присвоявания. Поради същите съображения не следва да се счита, че тези изявления могат да повлияят на компетентните тунизийски органи, нито да предрешат преценката на фактите от страна на компетентния съд. Следователно във всички случаи не може да се счита, че съставляват нарушение на принципа за спазване на презумпцията за невиновност.

113 От гореизложеното следва, че втората част на второто основание трябва да се отхвърли.

– По третата част на второто основание, изведена от нарушение на правото на добра администрация, и по-специално на безпристрастно разглеждане на засягащите лицето въпроси по силата на член 41, параграф 1 от Хартата

114 В подкрепа на тази част жалбоподателят се основава на редица обстоятелства, които според него сочат, че не е бил третиран безпристрастно от страна на Съвета. На първо място, в рамките на своето „първоначално публично изявление“ Съветът бил посочил, че всички лица, чийто имена са включени в списъка, приложен към Решение 2011/72, са виновни за извършването на присвояване на публични средства, „без да се направи каквото и да е квалифициране“. На второ място, настоящите основания за включване на името на жалбоподателя в този списък вече не са „на равнище на Съюза“, което трябвало да доведе до заличаване на замразяването на разглежданите активи. На трето място, в отговор на представените от жалбоподателя оневиняващи доказателства Съветът неправилно бил отказал да провери истинността да твърдените обстоятелства. На четвърто място, Решение 2015/157 било прието въпреки бездействието на тунизийските съдебни органи, довело до провеждането на производството в течение на четири години. На пето място, Съветът бил приел това решение, без да вземе предвид доказателствата, които сочат за възстановяване на демокрацията в Тунис. Накрая, на шесто и последно място, Съветът бил приел това решение, без да провери по-специално възражението, че този акт нарушава правото на жалбоподателя на разумен срок за произнасяне.

115 От своя страна Съветът оспорва всеки от тези доводи и посочва, че по принцип обстоятелството, че не е съгласен с жалбоподателя относно преценката на фактическите и правни обстоятелства, които жалбоподателят е изтъкнал като оневиняващи доказателства, не може да се счита за липса на безпристрастност от негова страна.

116 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на приемането на ограничителни мерки Съветът има задължението да спазва принципа на добра администрация, установен в член 41 от Хартата, към който съгласно постоянната съдебна практика се включва задължението за компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към дадения случай данни (вж. решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 58 и цитираната съдебна практика).

117 В конкретния случай следва да се посочи, че в подкрепа на разглежданата част на второто основание жалбоподателят повтаря по същество различните твърдения за нарушения, които е посочил в рамките на първото и третото основание, както и други части на второто основание. При все това поради съображенията, изложени при разглеждането на тези основания и на тези части, посочените твърдения за нарушения следва да се отхвърлят.

118 На първо място, ако се предположи, че използвайки израза „първоначално публично изявление“, жалбоподателят има предвид прессъобщението, чиято законосъобразност оспорва в рамките на втората част от настоящото основание, от точки 107—112 по-горе се установява, че доводите му относно твърдяното нарушение на презумпцията за невиновност във връзка с това прессъобщение следва да се отхвърлят.

119 На второ място, с оглед на изложените в точки 39 и 57 по-горе съображения, е ирелевантно обстоятелството, че основанията за включване на името на жалбоподателя в списъка към Решение 2011/72 не се позовават на факти, които са настъпили в Съюза, тъй като тези основания се позовават на съдебно разследване относно деяния, които могат да бъдат квалифицирани като присвояване на публични средства.

120 На трето място, поради съображенията, изложени в точки 49—57 по-горе, представените от жалбоподателя оневиняващи доказателства, с които той цели по-специално да установи липсата на перспектива за гледане на неговото дело по същество, не задължават Съвета да извърши допълнителни проверки относно развитието на провежданото срещу жалбоподателя съдебно разследване в Тунис.

121 На четвърто място, поради изложените в точки 63—78 по-горе съображения, представените от жалбоподателя доказателства с оглед на установяване на нарушение на правото му на разумен срок за произнасяне от страна на тунизийските органи не могат да обосноват прекратяване на замразяването на неговите активи в Съюза.

122 На пето място, поради съображенията, които ще бъдат изложени в точки 127—134 по-долу в рамките на третото основание, Съветът не е допуснал каквато и да е грешка, като е запазил в сила спорните ограничителни мерки независимо от развоя на демократичния процес в Тунис. Накрая, поради съображенията, изложени в точки 88—96 по-горе в рамките на първата част от второто основание, шестият довод, изведен от неспазване от страна на самия Съвет на правото на жалбоподателя на разумен срок за произнасяне, следва да се отхвърли.

123 Следователно от гореизложеното следва, че жалбоподателят неправилно поддържа, че Съветът е нарушил принципа на добра администрация, и по-специално на принципа на безпристрастност. Поради това разглежданата част и следователно второто основание като цяло следва да се отхвърлят.

По третото основание, изведено от безпредметността на Решение 2015/157 с оглед на развоя на демократичния процес в Тунис

124 В подкрепа на третото основание жалбоподателят изтъква, че Съветът е допуснал явни грешки в преценката, що се отнася до развитието на демократичния процес в Тунис и необходимостта от ограничителни мерки срещу тунизийски граждани, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис. От една страна, според жалбоподателя от 31 януари 2011 г. нататък някои събития от съдебно, конституционно и изборно естество свидетелствали за приключването на процеса на демократичен преход в Тунис. При все това, запазвайки в сила спорните ограничителни мерки с оглед на „положението в Тунис“ съгласно разпоредбите на Решение 2011/72, Съветът не е преценил правилно естеството на този развой или най-малкото не го е взел предвид. От друга страна, жалбоподателят счита, че ако се предположи, че Съветът беше

приел, че преходът към демокрация е осъществен в Тунис, той нямаше вече да се основе на целта за защита на демократичния процес, за да обоснове запазването в сила на разглежданите ограничителни мерки. При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа, че тъй като в Решение 2015/157 на Съвета не са изложени съображенията, поради които спорните ограничителни мерки са били запазени въпреки развоя на демократичния процес в Тунис, това решение е опорочено поради липса на мотиви.

125 В своята защита Съветът възразява, че доводите на жалбоподателя се основават на неправилния извод, че процесът на демократичен преход в Тунис е приключил. Както следва по-специално от становището на Съвета от 19 януари 2015 г., тази институция посочва, че според нея този процес е бил в ход към датата на приемането на Решение 2015/157.

126 В самото начало следва да се посочи, че макар жалбоподателят да не се позовава изрично на член 277 ДФЕС, настоящото основание трябва да се тълкува като изведено от възражение за незаконосъобразност, свързано с член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, чието действие се продължава с Решение 2015/157. В действителност твърдените явни грешки в преценката, които са посочени в рамките на настоящото основание, не се отнасят до самото запазване на включването на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, а до принципното запазване в сила на замразяването на активите на лицата, отговорни за присвояване на държавни средства на Тунис и на свързани с тях лица, което е предвидено в член 1, параграф 1 от това решение (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 31). Така това, което оспорва жалбоподателят, е именно възможността Съветът да запази като цяло ограничителните мерки, приети в рамките на Решение 2011/72 с оглед на целите на това решение и на развитието на демократичния процес в Тунис.

127 В това отношение най-напред следва да се напомни, че Решение 2011/72, което се основава на член 29 ДЕС, цели предоставянето на подкрепа на „усилия[та на народа на Тунис] за установяване на стабилна демокрация, правова държава, демократичен плурализъм и пълно зачитане на правата на човека и основните свободи“ съгласно съображение 1 от него. Съгласно съображение 2 това решение цели по-специално да подпомогне тунизийските органи в борбата им срещу присвояването на публични средства, като замрази активите на лица, „отговорни“ за присвояване на такива средства, които по този начин лишават народа на Тунис от ползите на устойчивото развитие на икономиката и обществото и възпрепятстват развитието на демокрацията в страната.

128 Следователно, както беше прието, Решение 2011/72 се вписва в по-общ план в политиката на Съюза за подкрепа на тунизийските власти, имаща за цел да насърчи както политическата, така и икономическата стабилизация на Тунизийската република, и в този смисъл е в съответствие с целите на ОВППС, определени по-специално в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС, съгласно който Съюзът установява международно сътрудничество с цел, от една страна, утвърждаване и укрепване на демокрацията, правовата държава, правата на човека и принципите на международното право, а от друга страна, подпомагане на устойчивото развитие, по-специално в икономическо отношение, в развиващите се страни (вж. решения от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 60 и цитираната съдебна практика и от 30 юни 2016 г., CW/Съвет, T-516/13, непубликувано, EU:T:2016:377, т. 67 и цитираната съдебна практика).

129 Съгласно постоянната съдебна практика в областта на ОВППС Съветът разполага с широко право на преценка в областите, които предполагат той да направи избор от политическо, икономическо и социално естество и в които е призван да извършва комплексни преценки, поради което единствено явно неподходящият характер на приета в тези области мярка с оглед на целта, която компетентната институция възнамерява да постигне, може да засегне

законосъобразността на такава мярка (вж. решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 120 и цитираната съдебна практика).

130 В конкретния случай, както посочва Съветът, позовавайки се на своето становище от 19 януари 2015 г., той не счита, за разлика от жалбоподателя, че процесът на демократичен преход в Тунис е бил приключил към момента на приемането на Решение 2015/157. Изтъкнатият от жалбоподателя развой в съдебно, конституционно и изборно отношение не доказва, че Съветът е допуснал явна грешка в преценката относно този процес. В действителност, макар този развой да свидетелства за прогрес, той не позволява да се направи никакъв очевиден извод, че демократичният процес е приключил, тъй като, както посочва Съветът в това становище, разглежданият процес е поставен по-специално в зависимост от укрепване на правовата държава и на демократичните постижения на новата Конституция на Тунис.

131 Във всички случаи настоящото основание имплицитно, но несъмнено се основава на неправилната предпоставка, че приключването на демократичния преход в Тунис е трябвало да накара Съвета да отмени предвидените в Решение 2011/72 ограничителни мерки. В действителност, както беше напомнено в точка 33 по-горе, замразяването на активи, предвидено в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72, разглеждан в светлината на съображения 1 и 2 от същото решение, има за единствена цел да улесни установяването от страна на тунизийските органи на случаите на присвояване на публични средства и да запази възможността тези органи да си върнат присвоените суми. Следователно евентуалната отмяна на тези ограничителни мерки може да зависи единствено от приключването на съдебните производства, въз основа на които мерките са приети, а не от приключването на процеса на демократичен преход в Тунис, тъй като подкрепата за този процес съставлява единствено крайна цел на политиката, в рамките на която се вписва посоченото замразяване на активи, а не допълнително условие за запазване на неговото действие (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 143).

132 Следва да се добави, че дори ако се предположи, че този процес на демократичен преход е завършил, посоченото замразяване на активи не съставлява, обратно на твърденията на жалбоподателя, вмешателство на „законодателната власт“ в област от компетентността на съдебната власт.

133 В действителност, независимо от обстоятелството, че по силата на член 24 ДЕС в рамките на ОВППС Съветът не приема законодателни актове, приключването на процеса на демократичен преход в Тунис, както беше посочено в точка 131 по-горе, не може да има за последица да задължи Съвета да отмени приетите в рамките на Решение 2011/72 ограничителни мерки. В действителност отмяната на тези мерки преди приключването на провежданите съдебни разследвания, доколкото би попречило на установяването от страна на тунизийските органи на случаите на присвояване на публични средства и връщането на присвоените суми, би застрашило целта за укрепване и подкрепа за установяване на демокрация и правова държава в Тунис, която се преследва с това решение. Така запазването в сила на посочените мерки, които както беше напомнено в точка 33 по-горе, имат охранителен характер и нямат наказателноправен оттенък, продължава да бъде обосновано с оглед на целите на ОВППС. Следователно, ако доводът на жалбоподателя трябва да се счита като отнасящ се до вмешателство на политически орган, какъвто е Съветът, в област, в която са компетентни единствено тунизийските съдебни органи, се налага изводът, че запазването в сила на тези мерки не съставлява подобна намеса.

134 Следователно основанието, изведено от явни грешки в преценката на Съвета относно развоя на политическата обстановка в Тунис, следва да се отхвърли.

135 Що се отнася до изтъкнатото при условията на евентуалност основание, изведено от липса на мотиви, е достатъчно да се приеме за установено, че съгласно точки 127—133 по-горе развоят на политическата обстановка в Тунис от приемането на Решение 2011/72 нататък не обосновава необходимостта от конкретни мотиви във връзка със запазването посредством Решение 2015/157 на ограничителните мерки, приети в рамките на Решение 2011/72 с оглед на посочения развой. Следователно това твърдение за нарушение също трябва да се отхвърли.

136 От гореизложеното следва, че третото основание следва да се отхвърли.

По изтъкнатото при условията на евентуалност четвърто основание, изведено от „явна грешка в преценката“ във връзка с липсата на отчитане в достатъчна степен на „наказателноправния елемент“ на Решение 2015/157 от страна на Съвета

137 В подкрепа на четвъртото основание жалбоподателят поддържа, че Съветът не преценил обективно изложените от жалбоподателя доводи в неговото писмо от 15 януари 2015 г. „от гледна точка на наказателното право“. В това отношение той твърди, че Съветът е отхвърлил неговите доводи относно отслабването на доказателствената стойност на доказателствата срещу него в Тунис, като се е основал на спекулативни съображения, които се базират единствено на целите на ОВППС. По този начин Съветът е изключил възможността да разгледа от гледна точка на законодателството на Съюза правата на жалбоподателя в качеството му на лице, срещу което се провежда съдебно разследване. В писмената си реплика жалбоподателят поддържа, че Решение 2015/157 има наказателноправен характер или най-малкото поражда последици от наказаталноправно естество или преследва наказаталноправна цел, доколкото то има същите последици като мярка за правна помощ, постановена от наказателна юрисдикция на основание на Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу корупцията, приета от Общото събрание на Организацията на обединените нации на 31 октомври 2003 г.

138 В своята защита Съветът възразява, че Решение 2015/157 е било прието въз основа на единственото възможно правно основание, което е член 29 ДЕС, и че това решение няма каквото и да е наказателноправно измерение.

139 Следва да се счита, че в рамките на настоящото основание жалбоподателят изтъква по същество грешка при прилагане на правото, доколкото Съветът е преразгледал запазването на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя в рамките на приемането на Решение 2015/157 само с оглед на целите на ОВППС и следователно без да приложи задължителните за наказателното производство изисквания и гаранции. При все това посоченото основание очевидно е необосновано.

140 От една страна, поради съображенията, изложени в точки 127 и 128 по-горе, Решение 2011/72 и следователно Решение 2015/157, с което неговото действие се удължава, отговарят на определените в рамките на ОВППС цели, които са предвидени в член 21, параграф 2, букви б) и г) ДЕС. От друга страна, както беше посочено в точка 33 по-горе, замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза, което не цели да санкционира действията му в Тунис, няма какъвто и да е наказателноправен оттенък. Следователно при приемането на Решение 2015/157 Съветът правилно е осъществил проверка дали с оглед на целите на Решение 2011/72, които попадат в обхвата на ОВППС, доказателствата, с които той разполага, съставляват достатъчно основание, за да бъде запазено посоченото замразяване на активи. Поради това не е можело да бъде задължаван да разгледа това запазване с оглед на изискванията на наказателното право, като предостави на жалбоподателя специфични гаранции, които са аналогични на предвидените в рамките на наказателните производства.

141 Изложените в писмената реплика доводи на жалбоподателя, с които той цели да докаже наказателоправния характер на замразяването на спорните активи, не може да постави под въпрос този извод.

142 На първо място, охранителният характер на замразяването на спорните активи и обстоятелството, че неговото запазване в сила зависи от изхода на наказателните производства в Тунис, не могат сами по себе си да му придадат наказателен характер.

143 В действителност, както се установява от точки 33, 127 и 128 по-горе, в рамките на основаната на член 29 ДЕС политика на подкрепа на властите в Тунис с оглед на насърчаване на стабилизирането на демокрацията и на правовата държава Съветът има правомощието да приеме мерки, които допринасят за ефективното приключване на образуваните наказателни производства в Тунис за деянието присвояване на публични средства. Следователно, както основателно посочва Съветът, наказателните производства в Тунис не съставляват правното основание за замразяването на спорните активи, а фактическата база на това замразяване. Освен това, както сочат основанията за включване на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, които се отнасят до провежданите спрямо жалбоподателя съдебни разследвания, Съветът не е приел Решение 2015/157 въз основа на убеждението, че жалбоподателят е присвоил публични средства.

144 На второ място, не е убедително направеното от жалбоподателя сравнение между последиците от замразяването на неговите активи и последиците от мярка за правна помощ в рамките на международното сътрудничество по наказателни дела.

145 В действителност без съмнение постановеното от Съвета замразяване на средствата на жалбоподателя има за конкретен резултат замразяването на посочените активи в Съюза, който резултат е сходен на този, който може да произтече от замразяването на тези активи, постановено от национален съдебен орган в рамките на международното сътрудничество по наказателни дела. Вярно е обаче и че тези две мерки имат различно естество.

146 От една страна, замразяването на средствата на жалбоподателя на основание на член 29 ДЕС съставлява самостоятелна мярка, приета с цел постигането на целите на ОВППС, а не мярка, приета в отговор на отправена от тунизийските органи молба за правна помощ (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет, T-290/14, EU:T:2015:806, т. 45).

147 От друга страна, компетентността на Съвета в конкретния случай, която се основава на член 21, параграф 2, буква б) и г) и на член 29 ДЕС, се ограничава до разпореждането да бъдат замразени на активите на съответните лица с охранителна цел и по дефиниция има временен и обратим характер. В замяна на това компетентността на националните съдебни органи в рамките на международното сътрудничество по наказателни дела не се ограничава единствено до приемането на подобни мерки.

148 С оглед на гореизложеното четвъртото основание следва да се отхвърли.

По петото основание, изведено от нарушение на правото на собственост и на член 17 от Хартата

149 В подкрепа на петото основание жалбоподателят посочва, че доколкото Решение 2015/157 не е обосновано и е незаконосъобразно, ограниченията на правото на собственост на жалбоподателя също са необосновани и нарушават член 17 от Хартата. Съветът оспорва тези доводи.

150 В това отношение следва да се напомни, че за да бъде съобразено с правото на Съюза, дадено ограничение на упражняването на правото на собственост трябва да отговаря на тройно условие. Първо, ограничението трябва да бъде „предвидено в закон“. С други думи, мярката, за която става въпрос, трябва да има нормативна основа. Второ, ограничението трябва да следва цел от общ интерес, призната от Съюза като такава. Трето, ограничението не трябва да бъде прекомерно. От една страна, то трябва да бъде необходимо и пропорционално на преследваната цел. От друга страна, не трябва да се засяга същността на разглежданото право или свобода (вж. решения от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 197—200 и цитираната съдебна практика и от 30 юни 2016 г., CW/Съвет, T-516/13, непубликувано, EU:T:2016:377, т. 165—168 и цитираната съдебна практика).

151 С настоящото основание жалбоподателят изтъква единствено, че доколкото в рамките на предходните основания е доказал незаконосъобразния и неоснователен характер на замразяването на неговите активи в Съюза, то това ограничение на неговото право на собственост също е неоснователно. Следователно той поставя под въпрос само обстоятелството, че това ограничение не отговаря на първите две условия, посочени в точка 150 по-горе. От точки 36—148 по-горе обаче следва, че в рамките на предходните основания жалбоподателят не е успял да установи нито незаконосъобразния характер на посоченото замразяване на активи, нито неговия неоснователен характер. Следователно той не е доказал, че наложените ограничения на неговото право на собственост поради посоченото замразяване на активи са лишени от правна основа или не са обосновани с оглед на целите на Решение 2011/72 и на ОВППС. Следователно настоящото основание трябва да се отхвърли.

152 От гореизложеното следва, че тъй като нито едно от изтъкнатите в рамките на жалбата основания не е обосновано, искането за отмяна на Решение 2015/157 не може да бъде уважено.

По исканията, които се съдържат в първото изявление за изменение на жалбата, за отмяна на „решение“ на Съвета от 16 ноември 2015 г., с което последният отхвърля искането на жалбоподателя от 29 май 2015 г. за заличаване на името му от списъка, приложен към Решение 2011/72

153 По силата на член 86, параграф 1 от Процедурния правилник, когато акт, чиято отмяна се иска първоначално, в хода на производството е заменен или изменен с друг акт, жалбоподателят може, преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да се провежда устна фаза на производството, да измени жалбата, за да вземе предвид това ново обстоятелство. По силата на член 86, параграф 2 от посочения правилник подобно изменение трябва да се извърши с отделна молба в предвидения в член 263, шеста алинея ДФЕС срок, в който може да се поиска отмяната на акта, обосноваващ изменението.

154 Освен това съгласно съдебната практика изменението на жалбата трябва да се отнася до акт, срещу който може да бъде подадена жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС, т.е. акт, произвеждащ задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 3 юли 2014 г., Alchaar/Съвет, T-203/12, непубликувано, EU:T:2014:602, т. 58 и 59 и цитираната съдебна практика). В това отношение съгласно постоянната съдебна практика не съставлява такъв акт този, който изцяло потвърждава по-ранен акт, т.е. който не съдържа никакъв нов елемент спрямо предходен акт и чието приемане не е предшествано от преразглеждане на положението на заинтересованото лице (вж. определения от 7 декември 2004 г., Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-521/03 P, непубликувано, EU:C:2004:778, т. 47 и цитираната съдебна практика и от 29 юни 2009 г., Cofra/Комисия, C-295/08 P, непубликувано, EU:C:2009:407, т. 35 и цитираната съдебна практика).

155 По-специално, съгласно съдебната практика акт, приет вследствие на преразглеждане на предходния акт, което е необходимо поради наличието на нови съществени обстоятелства, не съставлява акт с чисто потвърдителен характер. Едно обстоятелство се квалифицира, от една страна, като ново, когато не е съществувало към момента на приемането на предходния акт или не е било взето предвид при приемането му, а от друга страна — като съществено, когато изменя съществено правното положение на жалбоподателя, съществувало при приемането на предходния акт, като например обстоятелство, пораждащо съмнения относно основателността на посочения акт (вж. в този смисъл решение от 13 ноември 2014 г., Комисия/Испания, T-481/11, EU:T:2014:945, т. 34—39 и цитираната съдебна практика).

156 В областта на ограничителните мерки, от една страна, съгласно съдебната практика жалбоподателят по принцип има право да измени исканията и основанията на жалбата си срещу решение за замразяване на активи, прието по отношение на него, с оглед на приемането на последващо решение, с което се удължава срокът на посоченото замразяване на активи. В действителност при тези обстоятелства последващото решение не се ограничава до това да потвърди предходното решение, тъй като с него се предвижда замразяването на активи по отношение на заинтересованото лице за нов срок, който надхвърля продължителността на предходното решение вследствие на преразглеждане на положението на това лице (вж. в този смисъл и по аналогия определение от 15 февруари 2005 г., PKK и KNK/Съвет, T-229/02, EU:T:2005:48, т. 44, потвърдено в производството по обжалване с решение от 18 януари 2007 г., PKK и KNK/Съвет, C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 103).

157 От друга страна, както се установява от член 2, параграф 3 и член 5, параграф 6 от Решение 2011/72, във всеки момент може да се наложи Съветът да преразгледа включването на името на дадено лице в приложението към това решение, ако пред тази институция бъдат представени съществени доказателства или възражения, следователно разглежданото включване е предмет на постоянно преразглеждане. Посочените разпоредби целят да гарантират, че лицата, които вече не отговарят на критериите, за да фигурират в приложението към разглежданото решение, ще бъдат заличени от него не само в резултат от периодично преразглеждане, което се осъществява ежегодно, но при необходимост и незабавно (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 15 ноември 2012 г., Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, C-539/10 P и C-550/10 P, EU:C:2012:711, т. 129). Следователно решение на Съвета да не заличава името на дадено лице, включено в приложението към Решение 2011/72, прието вследствие на преразглеждане на положението на лицето въз основа на нови и съществени обстоятелства по смисъла на напомнената в точка 155 по-горе съдебна практика, не съставлява изцяло потвърждаващ акт, дори ако това решение не удължава срока на посоченото включване, а само запазва в сила предходното решение (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 ноември 2014 г., Комисия/Испания, T-481/11, EU:T:2014:945, т. 40 и цитираната съдебна практика).

158 В конкретния случай, от една страна, следва да се посочи, че решението на Съвета от 16 ноември 2015 г., което се оспорва в първото изявление за изменение на жалбата, не изменя и не заменя Решение 2015/157, което е предмет на жалбата. В действителност в своето писмо от 16 ноември 2015 г. Съветът единствено отхвърля искането на жалбоподателя, с което по същество той цели отмяната на Решение 2015/157 в частта му, която се отнася до него. Следователно това писмо не съдържа никакви нови обстоятелства по смисъла на съдебната практика, напомнена в точка 154 по-горе.

159 От друга страна, този отказ не е приет вследствие на обосновано преразглеждане, осъществено в светлината на обстоятелства, които са едновременно нови и съществени по смисъла на напомнената в точка 155 по-горе съдебна практика.

160 В действителност, на първо място, възраженията на жалбоподателя от 29 май и 7 септември 2015 г. се позовават основно на обстоятелства, настъпили преди приемането на Решение 2015/157, както и на въпроси, които той вече е изтъкнал в своето възражение от 15 януари 2015 г., т.е. на обстоятелства, които не са нови.

161 Освен това единствените обстоятелства, настъпили след приемането на Решение 2015/157, които жалбоподателят изтъква в рамките на тези възражения, т.е. едно решение на Cour d'appel de Tunis (Апелативен съд гр. Тунис) от 25 февруари 2015 г., както и три решения на тунизийски административен съд, произнесени в обезпечителни производства от 30 март 2015 г., съставляват съществени обстоятелства, т.е. обстоятелства, които могат да изменят съществено положението на жалбоподателя с оглед на ограничителните мерки срещу него, действието на които е подновено с Решение 2015/157.

162 В това отношение, както многократно беше напомнено, тези ограничителни мерки се основават на наличието на висящо съдебно разследване по отношение на жалбоподателя за деяние, което може да се квалифицира като присвояване на публични средства. От една страна обаче, макар от бележката на процесуалния представител на жалбоподателя в Тунис от 24 април 2015 г. да е видно, че с решение на Cour d'appel de Tunis (Апелативен съд гр. Тунис) от 25 февруари 2015 г. е уважено искането на жалбоподателя за отделяне на съдебното разследване по отношение на него от останалите наказателни производства, посоченото развитие на производството само по себе си не може да постави под въпрос протичането на разглежданото разследване. От друга страна, от бележката на процесуалния представител на жалбоподателя в Тунис, приложена към възражението на последния от 29 май 2015 г., следва, че с трите съдебни решения от 30 март 2015 г. се разпорежда спиране на изпълнението на три административни решения за конфискация на определено имущество на жалбоподателя, което няма ясна връзка със съдебното разследване, на което се основава замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза.

163 На второ място, от доказателствата по преписката се установява, че документите, издадени от тунизийските органи на 11 май 2015 г., на които се основава Съветът в своето писмо от 16 ноември 2015 г., единствено потвърждават, че съдебното разследване по отношение на жалбоподателя в Тунис е висящо и че тези документи са представени от Съвета само с оглед на това да отговори на доводите на жалбоподателя, целящи да оспорят основанията за провеждането на това разследване. Следователно посочените документи, които несъмнено съставляват нови обстоятелства, не могат да бъдат квалифицирани като съществени. В действителност те не сочат за никакво съществено изменение на положението на жалбоподателя в сравнение с това, което е съществувало към датата на приемане на Решение 2015/157.

164 Този анализ не може да се постави под въпрос посредством изтъкване на обстоятелството, че посочените документи се били представени от Съвета вследствие на проверки, които в писмото си от 4 февруари 2015 г. последният е посочил, че възнамерява да извърши в резултат от възраженията на жалбоподателя.

165 В действителност член 2, параграф 3 и член 5, параграф 6 от Решение 2011/72 предоставят на Съвета широко право на преценка дали да осъществи проверки на доказателствата, които са му предоставени от тунизийските органи или от жалбоподателя, по-специално с цел да се осведоми за хода на провежданото по отношение на последния съдебно производство. Следователно всеки нов документ, получен вследствие на служебни проверки от страна на Съвета или по искане на жалбоподателя, не съставлява непременно съществено обстоятелство, което може да обоснове преразглеждане на включването на името на жалбоподателя в приложението към посоченото решение, и в случай на отказ това включване да се постави под въпрос — да бъде налице решение с неблагоприятни последици.

166 В конкретния случай от доказателствата по преписката се установява, че в своето писмо от 4 февруари 2015 г. Съветът посочва по същество, че продължава да счита за основателно включването на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, като същевременно е взел предвид възраженията на жалбоподателя във връзка с хода на висящото съдебно разследване по отношение на него в Тунис и ще осъществи ново разглеждане на приетите по отношение на жалбоподателя ограничителни мерки преди 31 юли 2015 г. Оказва се, че след съставянето на това писмо Съветът е взел предвид и възраженията на жалбоподателя от 18 февруари, 29 май и 7 септември 2015 г. и му е отговорил в писмото си от 16 ноември 2015 г., като му е съобщил резултата от проверките, които е осъществил междувременно при тунизийските органи, и по-специално му е предоставил посочените в точка 163 по-горе документи. По този начин, приемайки за необходимо да извърши посочените проверки, Съветът само се е възползвал от правото си на преценка, което му е предоставено с посочените в точки 157 и 165 по-горе разпоредби, и не е осъществил преразглеждане на положението на жалбоподателя във връзка с наличието на обстоятелства, които могат за изменят съществено това положение.

167 Следователно, посочвайки в писмото си от 16 ноември 2015 г., че ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя трябва да бъдат оставени в сила, Съветът не е приел ново решение, което е различно от Решение 2015/157, а единствено е потвърдил последното. Следователно това писмо, доколкото с него се отхвърля искането на жалбоподателя за заличаване на името му от приложението към Решение 2011/72, съставлява изцяло потвърждаващ акт, който няма неблагоприятни последици за жалбоподателя. Поради това съдържащите се първото изявление за изменение на жалбата искания, целящи отмяната на този акт, трябва да се отхвърлят е като недопустими.

168 Доводите на жалбоподателя, с което той цели да докаже допустимостта на това изявление за изменение на жалбата, не могат да оборят този извод.

169 На първо място, неоснователен е доводът на жалбоподателя, че с решението на Съвета от 16 ноември 2015 г. се изменя Решение 2015/157, тъй като то превръща последното посочено решение, което дотогава е било „условно решение“, в „безусловно решение“. В действителност, от една страна, както по същество отбелязва Съветът в своето становище относно това изявление за изменение на жалбата, посочените доводи се основават на погрешната предпоставка, че писмото на Съвета от 4 февруари 2015 г., в което тази институция е посочила, че ще преразгледа положението на жалбоподателя преди 31 юли 2015 г., е придало на Решение 2015/157 условен характер. От друга страна, правомощието на Съвета да преразгледа ограничителните мерки, приети в рамките на Решение 2011/72 по силата на разпоредбите на последното решение, които са посочени в точка 157 по-горе, евентуално с цел да ги отмени или измени, не предоставя по никакъв начин „условен“ характер на тези мерки. Следователно обстоятелството, че в писмото си от 16 ноември 2015 г. Съветът посочва, че ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя трябва да се запазят в сила, не превръща по никакъв начин Решение 2015/157 в безусловен акт. Впрочем трябва да се отбележи, че в зависимост от евентуалното узнаване от страна на Съвета на нови и съществени обстоятелства, той е можел да отмени или измени посочените мерки след изпращане на писмото от 16 ноември 2015 г.

170 На второ място, обратно на твърденията на жалбоподателя, допустимостта на това изявление за изменение на жалбата не може да се обоснове с необходимостта да бъде дадена възможност на жалбоподателя да коментира доказателствата, представени от Съвета в рамките на писмената дуплика в съответствие с принципа на равни процесуални възможности.

171 В действителност, от една страна, в конкретния случай принципът на равни процесуални възможности не може да има за последица възстановяването на сроковете за обжалване на Решение 2015/157. Впрочем дали даден акт подлежи на обжалване, трябва да се прецени само с

оглед на обективна преценка на неговата същност, а не с оглед на спазване на принципа на равни процесуални възможности (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 20 септември 2012 г., Франция/Комисия, T-154/10, EU:T:2012:452, т. 37—40).

172 От друга страна, във всички случаи в съдебното заседание на 14 декември 2016 г. жалбоподателят е имал възможност да изложи своето становище относно документите, представени от Съвета в рамките на неговата писмена дуплика. Освен това, както следва от точка 61 по-горе, Общият съд приема, че тези документи, които са издадени след Решение 2015/157, не могат да бъдат взети предвид в рамките на преценката за законосъобразност от това решение. Следователно отхвърлянето както недопустими на исканията, които се съдържат в първото изявление за изменение на жалбата, не може да засегне равните процесуални възможности.

173 От гореизложеното следва, че тези искания трябва да се отхвърлят като недопустими.

По исканията, които се съдържат във второто изявление за изменение на жалбата, с които се цели отмяната на Решение 2016/119

174 В рамките на второто изявление за изменение на жалбата, което се отнася до Решение 2016/119, жалбоподателят изтъква по същество пет основания. Първото от тези основания е изведено от нарушение на презумпцията за невиновност и от принципа на добра администрация, второто — от липсата на достатъчно солидна фактическа основа за приемането на спорните мерки, третото — от отпадането на предмета на посоченото решение, четвъртото — от нарушение на принципа на разумния срок и петото — от явно несъразмерното вмешателство на Съвета в правото на собственост на жалбоподателя.

175 В самото начало следва да се напомни, както беше посочено в точка 16 по-горе, че с Решение 2016/119 се удължава срокът на прилагане на Решение 2011/72 до 31 януари 2017 г. и се изменят основанията за включване на името на жалбоподателя в списъка, приложен към това решение въз основа на издаденото от тунизийските органи удостоверение от 20 октомври 2015 г., което е посочено в точка 16 по-горе. Това изменение се състои в замяна на престъплението съучастие при оказване на неправомерно влияние върху лице на публична длъжност с цел пряко или непряко получаване на облаги за друго лице с престъплението оказване на неправомерно влияние върху лице на публична длъжност с цел пряко или косвено получаване на облаги за друго лице.

176 Освен това съгласно напомнената в точка 156 по-горе съдебна практика следва да се посочи, че са допустими исканията в рамките на второто изявление за изменение на жалбата, насочени към отмяна на Решение 2016/119, с което се продължава действието на Решение 2011/72 за нов период, надхвърлящ предвидения в Решение 2015/157.

По първото основание, изведено от нарушение на презумпцията за невиновност и на принципа на добра администрация

177 В рамките на първото основание жалбоподателят възпроизвежда по същество доводите, които е развил в рамките на втората и третата част от второто основание на жалбата във връзка с твърдяното нарушение на презумпцията за невиновност. В подкрепа на тези доводи той се позовава, от една страна, на прессъобщение от 25 януари 2016 г. на неправителствената организация Transparency International, в което се посочва, че е наложено замразяване на активи на 48 лица в Тунис „въз основа на доказателства, че са присвоили публични средства и са злоупотребили със служебното си положение“. От друга страна, жалбоподателят се позовава и на бележката на тунизийските органи от 15 януари 2016 г. в отговор на искането на Съвета за

разяснения относно положението на жалбоподателя, която бележка сочи според последния, че „неговите искания са отхвърлени по същество“ в рамките на провежданото по отношение на него съдебно разследване в Тунис.

178 От своя страна Съветът оспорва по същество релевантността на тези нови доказателства.

179 Налага се изводът, че в конкретния случай са приложими съображенията, които са изложени в точки 107—112 и 118 по-горе в рамките на разглеждането на втората и третата част на второто основание на жалбата. В действителност, от една страна, посоченото в точка 103 по-горе прессъобщение на Съвета от 31 януари 2011 г. съставлява акт, различен от Решение 2011/72 и Решение 2016/119, и това прессъобщение не е било изготвено в рамките на процедурата за приемане на посочените решения. Следователно жалбоподателят, който не оспорва обстоятелството, че сами по себе си тези две решения не нарушават презумпцията за невиновност, не може с основание да се позове на подобно нарушение, което според него е налице по отношение на разглежданото прессъобщение, за да постави под въпрос законосъобразността на тези решения. От друга страна, във всички случаи това твърдение за нарушение се основава на буквален прочит на същото прессъобщение, докато последното трябва да се тълкува посредством позоваване на съдържанието на Решение 2011/72, тъй като има за цел по-специално да уведоми обществеността за приемането на това решение. При положение че в приложението към последното посочено решение жалбоподателят не е посочен като лице, отговорно за присвояване на държавни средства на Тунис, а като лице, срещу което се провежда съдебно разследване за такива деяния, съдържанието на посоченото прессъобщение, което се позовава на това решение, не нарушава правото на жалбоподателя по отношение на него да бъде спазена презумпцията за невиновност.

180 Следователно, дори да се предположи, че изявленията, които се съдържат в посоченото в точка 177 по-горе прессъобщение на Transparency International, са нарушили правото на жалбоподателя по отношение на него да бъде спазена презумпцията за невиновност, това нарушение не може да бъде вменено на горепосоченото прессъобщение на Съвета от 31 януари 2011 г. и във всички случаи не може да засегне законосъобразността на Решение 2016/119.

181 Що се отнася до бележката на тунизийските органи от 15 януари 2016 г., следва да се посочи, че при всички положения твърденията на жалбоподателя в това отношение са изцяло спекулативни. В действителност в тази бележка са посочени единствено съображенията от процесуален характер, поради които провеждащият разследването по делото съдия не е отделил делото на жалбоподателя от делата, което се отнасят до другите заподозрени. Следователно в тази бележка не се посочва по никакъв начин какви изводи тунизийските органи ще направят в резултат от съдебното разследване относно жалбоподателя, нито че е налице правдоподобна връзка между съдържащите се в тази бележка съображения и разглежданото прессъобщение на Съвета.

182 Следователно първото основание трябва да се отхвърли.

По второто основание, изведено от липсата на достатъчно солидна фактическа основа за приемането на спорните мерки

183 По същество второто основание съдържа четири части, като първата е изведена от твърде неясния характер на твърденията, на които се основава запазването на включването на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, втората — от липсата на отделно разглеждане на неговата преписка от страна на тунизийските съдебни органи, което според него създава илюзия за стабилна фактическа основа, третата — от липсата на значими действия

в рамките на провежданото по отношение на него съдебно производство в Тунис и четвъртата — от недостатъчна точност на горепосочените твърдения, що се отнася до деянията, в извършването на които е обвинен, и неговата лична отговорност.

184 От своя страна Съветът оспорва релевантността на изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства, като се позовава на решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет (T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216).

– По първата част от второто основание, изведена от прекалено неясния характер твърденията, на които се основава запазването на включването на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72

185 В самото начало следва да се посочи, че първата част от второто основание почива на ново твърдение за нарушение, което не е изложено в рамките на жалбата, и по-специално в рамките на първото основание от нея. Освен това разглежданото твърдение за нарушение не може да се счита за допълнение на едно от твърденията за нарушения, които вече са изложени в рамките на посоченото основание (вж. решение от 15 март 2006 г., Италия/Комисия, T-226/04, EU:T:2006:85, т. 64 и 65 и цитираната съдебна практика). При все това жалбоподателят има право да изтъкне за първи път това твърдение за нарушение в рамките на изменението на посоченото първо основание, в светлината на новите основания за включване на името му, които се съдържат в Решение 2016/119, както и в светлината на издаденото от тунизийските органи удостоверение о 20 октомври 2015 г., които съставляват нови обстоятелства (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2013 г., Anbouba/Съвет, T-563/11, непубликувано, EU:T:2013:429, т. 52).

186 При все това твърдението за нарушение е неоснователно поради изложените в точки 187—195 по-долу съображения.

187 На първо място, жалбоподателят посочва, от една страна, че са налице разлики между издаденото от тунизийските органи удостоверение от 20 октомври 2015 г. и основанията за включване на името му в приложението към Решение 2011/72, изменено с Решение 2016/119, що се отнася до естеството на посочените престъпления, а от друга страна, посочва липсата на достатъчни уточнения относно тези престъпления и конкретните факти, които позволяват установяването им.

188 В това отношение следва да се изтъкне, че макар приетите от Съвета основания за включване на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, изменено с Решение 2016/119, да сочат по-накратко престъпленията, за които се отнася провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно разследване в Тунис в сравнение с разглежданото удостоверение от тунизийските органи, тези основания и това удостоверение не се различават съществено. Впрочем в рамките на основанията за включване на името на жалбоподателя Съветът не може да бъде задължен да възпроизвежда доказателствата, на които се базират тези основания, тъй като той е изпратил на жалбоподателя посочените доказателства (вж. в този смисъл решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 132 и 133).

189 На второ място, следва да се посочи, че макар в разглежданото удостоверение да не се описват конкретните обстоятелства, с които са свързани посочените престъпления, в него се посочват достатъчно конкретно кои са престъпленията и предполагаемата степен на участие на жалбоподателя в извършването им, или в качеството му на извършител, или на съучастник, така че това удостоверение да позволи на Съвета да установи дали жалбоподателят отговаря на общите критерии, определени в член 1, параграф 1 от Решение 2011/72 (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 123).

190 Освен това, както се установява по-специално от използването от страна на жалбоподателя на понятието за actus reus, неговите доводи се основават на погрешната предпоставка, че доказателствата, на които се основава Съветът, трябва да притежават точността, която се изисква за доказване на неговата отговорност за извършването на разглежданите престъпления. Жалбоподателят обаче не оспорва и обстоятелството, че Съветът има правомощието да се основава на провежданите във връзка с тези престъпления съдебни разследвания, съставляващи етап от наказателното производство, на който по определение все още се събират доказателствата, които позволяват да се установи наличието на подобна отговорност, или обратното — да се отхвърли нейното наличие (вж. в този смисъл решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 83—90).

191 По същите съображения е ирелевантна липсата на посочване на самоличността на лицата, различни от жалбоподателя, за които се счита, че участват в извършването на посочените престъпления, на които се позовават основанията за включване на името на жалбоподателя и издаденото от тунизийските органи удостоверение от 20 октомври 2015 г. В действителност, както е посочено в точка 189 по-горе, достатъчно е това удостоверение да посочва достатъчно ясно кои са посочените престъпления и каква е степента на предполагаемото участие на жалбоподателя в извършването им. Същото се отнася и до липсата на посочване в това удостоверение на времето и мястото на извършване на посочените престъпления.

192 Ирелевантно е също така и обстоятелството, че бившият президент на Тунизийската република е квалифициран като лице на публична длъжност, която квалификация се твърди, че е погрешна. В действителност е достатъчно да се приеме, че нито посоченото в точка 16 по-горе удостоверение, нито основанията за включване на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72, изменено с Решение 2016/119, се позовават на това лице. Впрочем следва да се посочи, че тъй като упражняваните от това лице функции могат да включват управление на публични средства, тези функции във всички случаи могат да се приравнят на функциите, упражнявани от лице на публична длъжност, за целите на установяването на престъпление, което може да се квалифицира като присвояване на публични средства по смисъла на член 1, параграф 1 от Решение 2011/72 (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 120 и 178).

193 На трето място, жалбоподателят счита, че въпреки новите доказателства, представени от Съвета преди приемането на Решение 2016/119, по-специално документа от 18 януари 2016 г. под номер MD 7/16 EXT 1 RELEX, приложен към писмото на Съвета от 29 януари 2016 г., тази институция не разполага и никога не е разполагала с доказателства, които да обосноват отправените срещу него обвинения. Що се отнася до посочения документ, жалбоподателят изтъква по-специално, че посочването в този документ на международни съдебни поръчки не съдържа никое от необходимите уточнения, които позволяват да се определи предметът на тези съдебни поръчки, лицата, до които се отнасят, както и техните адресати.

194 В това отношение следва да се посочи най-напред, че по отношение на Решение 2016/119 жалбоподателят не може да твърди с основание, че до представянето на документ MD 7/16 EXT 1 RELEX от 18 януари 2016 г. Съветът не е разполагал с каквото и да е доказателство относно участието на жалбоподателя в нарушенията, за които се отнасят провежданите по отношение на него съдебни разследвания в Тунис. В действителност, както беше напомнено в точка 61 по-горе, законосъобразността на даден акт на Съюза трябва да се преценява с оглед на фактическите и правните обстоятелства към датата на приемане на съответния акт. Следователно именно в светлината на доказателствата, приети от Съвета към момента на приемане на Решение 2016/119, т.е. към 28 януари 2016 г., следва да се прецени законосъобразността на последното посочено решение.

195 Освен това жалбоподателят не представя каквото и да е доказателство, което може да постави под въпрос точното установяване на фактите, изложени в документ MD 7/16 EXT 1 RELEX, и по-специално в точка 3 от него, където се посочват пет международни съдебни поръчки по отношение на жалбоподателя, съответно от 19 януари и 21 януари 2011 г., 10 януари 2012 г., 22 октомври 2013 г. и 5 май 2015 г. Във всички случаи, тъй като изготвеното от тунизийските органи удостоверение от 20 октомври 2015 г. установява наличието на съдебни разследвания по отношение на жалбоподателя за деяния, които могат да се квалифицират като присвояване на публични средства, на това основание то съставлява достатъчно доказателство, на което Съветът е можел да се основе, за да запази включването на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72. Следователно, дори да се предположи, че посоченото споменаване на международните съдебни поръчки не е направено достатъчно ясно, това обстоятелство не е определящо.

196 Ето защо първата част от второто основание следва да се отхвърли.

– По втората част от второто основание, изведена от липсата на отделно разглеждане на преписката на жалбоподателя от страна на тунизийските съдебни органи

197 В подкрепа на настоящата част жалбоподателят посочва, че тунизийските съдебни органи следва да проведат съдебното разследване по неговата преписка отделно от това по преписките, които се отнасят до другите лица, и поставя под въпрос решението на разследващия магистрат, който съгласно бележката на тунизийските органи от 15 януари 2016 г. е приел за необходимо да не отделя делата, въпреки постановяването на решението на Cour d'appel de Tunis (Апелативен съд гр. Тунис) от 25 февруари 2015 г.

198 При все това посочените обстоятелства не могат да засегнат законосъобразността на Решение 2016/119. В действителност те се отнасят до въпроси от тунизийското процесуално право, по които могат да се произнасят само тунизийските юрисдикции, евентуално в рамките на нова жалба, подадена от жалбоподателите срещу посоченото решение на разследващия магистрат. Впрочем обясненията, които тунизийските органи предоставят в посочената бележка в отговор на исканията на Съвета, потвърждават, че разглеждането от страна на тези органи на въпроса относно отделянето на приписката на жалбоподателя се основава на съображения от изцяло правно естество и не са били налице обстоятелства, които да породят основателни съмнения относно евентуална злоупотреба с власт от страна на тези органи, която може да постави под въпрос запазването на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя.

199 Освен това обстоятелството, че самият жалбоподател не е имал роднинска връзка със съпругата на бившия президент на Тунизийската република, е ирелевантно в конкретния случай. В действителност името на жалбоподателя е включено в списъка към Решение 2011/72, изменено с Решение 2016/119, не поради тази роднинска връзка, а поради провеждането от страна на тунизийските органи на съдебно разследване относно неговото лично участие в извършване на деянията, които могат да бъдат квалифицирани като присвояване на публични средства.

200 Освен това, макар жалбоподателят да се опитва да докаже, че за разлика от другите лица, по отношение на които се провеждат съединени с неговото съдебни разследвания, тунизийските юрисдикции постепенно са отменили наложените му принудителни мерки в рамките на провежданото срещу него съдебно разследване, представените от жалбоподателя доказателства в това отношение не са съществени. В действителност, както беше посочено по същество в точки 49—56 по-горе, различните съдебни решения за отмяна на забраните за напускане на тунизийската територия и за отмяна на решенията за конфискация на имуществото на жалбоподателя не могат да предрешат крайното решение на тунизийските юрисдикции относно изхода на наказателните производства, на които се основава Съветът. Впрочем в нито един момент жалбоподателят не обяснява каква е връзката между тези различни съдебни решения и

разглежданите наказателни производства. При тези условия Съветът не е допуснал грешка в преценката на доказателствата, представени от тунизийските органи, и не се е присъединил към „незаконосъобразните действия“ на тези органи, приемайки, че посочените доказателства позволяват да се удължи срокът на действие на ограничителните мерки срещу жалбоподателя.

201 Следователно втората част от второто основание трябва да се отхвърли.

– По третата част от второто основание, изведена от липсата на значими действия в рамките на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно производство в Тунис

202 Жалбоподателят поддържа, че документ от 10 декември 2015 г. под номер MD 745/15 ADD 1 EXT 1, съдържащ съставен от тунизийските органи формуляр, в който са посочени основните данни за провежданото по отношение на него производство по дело № 19592/1, сочи за липса на действия от страна на съдебните органи във връзка с разследването по това дело.

203 Тези доводи не могат да бъдат приети.

204 В действителност, от една страна, този формуляр сочи, че в рамките на дело № 19592/1 жалбоподателят е бил разпитан от съдия-следователя на 14 май 2014 г., което обстоятелство той не оспорва. Освен това, както се установява от бележката на процесуалния представител на жалбоподателя в Тунис от 4 февруари 2016 г., приложена към второто изявление за изменение на жалбата, в контекста на същото дело жалбоподателят е бил разпитан и по-рано, на 15 и на 21 февруари 2012 г.

205 От друга страна, от разглеждания формуляр ясно се установява, че дело № 19592/1 не се отнася само до жалбоподателя, а и до всички лица, срещу които са повдигнати обвинения за използване на роднински връзки или на връзки по сватовство с бившия президент на Тунизийската република с оглед на сключването на фиктивни договори и на незаконни обществени поръчки. От този формуляр се установява също така, че между 14 май 2014 г. и 4 март 2015 г. са били предприети много следствени действия в рамките на това дело от страна на компетентния магистрат или магистрати. Освен това разглежданият формуляр не сочи, че не са били предприети действия по разследването извън този период.

206 Следователно с оглед на всички тези доказателства обстоятелството, че в рамките на посоченото дело последното отбелязано в разглеждания формуляр действие по разследване по отношение на жалбоподателя е извършено на 14 май 2014 г., не може само по себе си да бъде индикация за протакане на това дело и неполагане на дължимата грижа страна на тунизийските органи. Във всички случаи, дори да се предположи, че това е така, на основание на изложените в точки 67—75 по-горе съображения Съветът не може да бъде задължен единствено въз основа на това да прекрати замразяването на активите на жалбоподателя. Ето защо третата част от второто основание следва да се отхвърли.

– По четвъртата част на второто основание, изведена от липса на необходимата съгласно съдебната практика точност, що се отнася до деянията, в извършването на които е обвинен жалбоподателят, и неговата лична отговорност

207 В подкрепа на настоящата част жалбоподателят се основава на точка 44 от решение от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет (T-290/14, EU:T:2015:806), както и на точки 44 и 48 от решение от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45), изтъквайки, че Съветът е длъжен не само да посочи конкретните престъпления, които се предполага, че са били извършени от лицето, чието име е включено в разглеждания списък, но и да изложи подробности относно личната отговорност на посоченото лице за извършването на съответните деяния. Тези критерии не били удовлетворени в конкретния случай. Освен това с

оглед на посочените съдебни решения Съветът не следвало да счита, че може да замрази активите в Съюза на гражданин на трета държава само на основание, че срещу него е образувано наказателно производство в съответната трета държава. Накрая, според жалбоподателя при липсата на развитие в провежданото по отношение на него наказателно производство не може да се счита, че по отношение на него се провежда такова производство.

208 В това отношение следва да се напомни, че решения от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет (T-290/14, EU:T:2015:806), и от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45), се отнасят до жалби срещу Решение 2014/119/ОВППС на Съвета от 5 март 2014 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на ситуацията в Украйна (ОВ L 66, 2014 г., стр. 26).

209 В точка 44 от решение от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет (T-290/14, EU:T:2015:806), и в точка 44 от решение от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45), Общият съд е установил, че единственото доказателство, на което се основават спорните ограничителни мерки, независимо че е издадено от висша съдебна инстанция на третата държава, а именно от главния прокурор на Украйна, съдържа само общото родово твърдение, което свързва името на жалбоподателя, наред с имената на други бивши висши държавни служители, с разследване, което по същество е насочено към проверка дали е извършено деянието присвояване на публични средства. Освен това в посочените точки Общият съд е установил, че макар разглежданото писмо да сочи съществуването на съмнения за извършването на престъпление от жалбоподателите съгласно украинския Наказателен кодекс, а именно присвояване на средства на украинската държава, което се санкционира съгласно член 191 от посочения кодекс, в писмото не се прави каквото и да е уточнение относно извършването на деянието, което провежданото от украинските органи разследване е целяло да установи, а още по-малко относно личната отговорност на жалбоподателя за извършването му, дори наличието на такава да се предполага.

210 Също така в точка 48 от решение от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45), Общият съд е приел, че независимо от етапа, на който се намира провежданото по отношение на жалбоподателя производство, Съветът не е можел да приеме ограничителни мерки по отношение на него, без да разполага със сведения относно деянията присвояване на публични средства, в извършването на които жалбоподателят е конкретно обвинен от страна на украинските органи, тъй като само ако тези деяния са му известни, Съветът е можел да установи, че от една страна, те могат да бъдат квалифицирани като присвояване на публични средства, и от друга страна, те поставят под въпрос правовата държава в Украйна, чието укрепване и подкрепа съставляват целта, с която са приети разглежданите ограничителни мерки (решение от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет, T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45, т. 48).

211 Независимо дали ограничителните мерки, приети в рамките на Решение 2014/119 са сходни във всички отношения с тези, приети в рамките на Решение 2011/72, е достатъчно да се установи, че съгласно точка 44 от решение от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет (T-290/14, EU:T:2015:806), и точки 44 и 48 от решение от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45), фактическият контекст на делата, по които са постановени тези съдебни решения, се различава значително от този на настоящото дело.

212 В действителност, от една страна, контекстът на настоящото дело се характеризира с провеждането на съдебно разследване по отношение на жалбоподателя, което е доказано посредством удостоверения, издадени от провеждащата разследването юрисдикция, в които са подробно изложени сведения за разглежданото дело, както и конкретното естество на престъпленията, на които се основава това разследване, и степента на предполагаемо участие на жалбоподателя в извършването на тези престъпления. Следователно, обратно на твърденията на жалбоподателя, приетите по отношение на него ограничителни мерки се

основават на конкретни фактически обстоятелства относно престъпления, които се предполага, че е извършил, и относно неговата предполагаема лична отговорност за извършването на тези престъпления. Впрочем от документите по преписката се установява, че освен с тези удостоверения към момента на приемането на Решение 2016/119 Съветът е разполагал и с документи, издадени от тунизийските органи, в които се съдържат допълнителни уточнения относно естеството на деянията, до които се отнася провежданото по отношение на жалбоподателя разследване, и относно етапа, на който се намира то (вж. документите, посочени в т. 193 и 202 по-горе).

213 От друга страна, както Общият съд е установил в точка 44 от решение от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет (T-290/14, EU:T:2015:806), и в точка 44 от решение от 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45), основанието за приемане на разглежданите в тези съдебни решения ограничителни мерки е било само едно писмо от главния прокурор на Украйна, съдържащо само общо родово твърдение, което обвързва името на жалбоподателите, наред с това на други бивши висши държавни служители, с разследване, което по същество цели да провери самото извършване на деянието присвояване на публични средства и не съдържа каквито и да са допълнителни уточнения.

214 Следователно жалбоподателят не може да твърди, че при приемането на Решение 2016/119 Съветът не е спазил изискванията, посочени в решения от 26 октомври 2015 г., Portnov/Съвет (T-290/14, EU:T:2015:806), и от и 28 януари 2016 г., Stavytskyi/Съвет (T-486/14, непубликувано, EU:T:2016:45).

215 Що се отнася до довода н жалбоподателя, че не може да се счита, че по отношение на него се провежда наказателно производство от страна на тунизийските органи, то е неоснователно поради съображенията, изложени в точки 82—84 по-горе.

216 От гореизложеното следва, че четвъртата част на второто основание и следователно второто основание като цяло трябва да се отхвърлят.

По третото основание, изведено от твърдението, че Решение 2016/119 е лишено от смисъл

217 В рамките на това основание жалбоподателят единствено приспособява към контекста на Решение 2016/119 доводите, които е изложил в рамките на третото основание от жалбата си, които по същество се основават на тезата, че развоят на демократичния процес в Тунис лишава това решение от правно основание. Поради същите съображения като изложените в точки 127—133 по-горе тези доводи трябва да се отхвърлят.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на принципа за решаване на делото в разумен срок

218 В рамките на това четвъртото основание жалбоподателят приспособява доводите си относно разумния срок за произнасяне, които е изложил в жалбата си в подкрепа на втората част от първото основание и на първата част от второто основание. Според него изложените от Съвета доводи в рамките на неговата писмена дуплика, че продължителността на провежданото от тунизийските органи съдебно разследване се обосновава с естеството на престъпленията, които са негов предмет, и с наличието на производства за правна помощ, не се основават на каквото и да е фактическо обстоятелство по отношение на жалбоподателя. Освен това запазването в сила на ограничителните мерки се базирало на „порочен кръг“. В действителност тунизийските органи били заинтересовани да не ускоряват хода на наказателното производство относно жалбоподателя, за да придадат „максимално наказателно действие“ на замразяването на

активите на жалбоподателя в Съюза, при положение че Съветът може да обоснове продължителността на това замразяване на активи чрез позоваване на продължителността на наказателното производство в Тунис.

219 В своето становище по второто изявление за изменение на жалбата Съветът възразява, че действа независимо от тунизийските органи и че не е длъжен да основава преценката си относно положението на жалбоподателя върху решение на тунизийските съдебни органи, а че само има правомощие да направи това. Оттук той прави извод, че в конкретния случай не е налице „порочен кръг“ и че решение от 9 септември 2010 г., Al-Aqsa/Съвет (T-348/07, EU:T:2010:373), на което се позовава жалбоподателят, е ирелевантно в това отношение.

220 В това отношение следва да се напомни, че с оглед на отхвърлянето на втората част на първото основание на жалбата в точки 61—75 по-горе е изложено, от една страна, че дори в хипотезата, в която доказателствата, представени от жалбоподателя преди приемането на Решение 2015/157, биха обосновали проверки от страна на Съвета относно протичането на провежданите по отношение на него съдебни разследвания, тези доказателства не могат да задължат Съвета да преустанови замразяването на неговите активи в Съюза. От друга страна, в точки 77 и 78 по-горе е изложено, че тези доказателства не могат да породят основателни съмнения относно наличието на евентуално нарушение на правото му тунизийските органи да се произнесат в разумен срок. В точка 96 по-горе Общият съд се основава по-конкретно на същите съображения, за да отхвърли първата част от второто основание на жалбата.

221 Освен това следва да се посочи, че както изтъква Съветът в писмената си дуплика, той счита, че разполага с доказателства, които сочат, че съдебното производство в Тунис не е опорочено от необосновани забавяния и че това производство се вписва в рамките на особено сложно дело, отнасящо се до множество заподозрени лица. В това отношение Съветът се основава на документи под номера MD 2015/552 EXT 2 и MD 2015/553 EXT 2, които съдържат съответно отчет на тунизийските органи от 11 май 2015 г. за хода на съдебните разследвания и формуляр относно дело № 19592/1 от същата дата, издаден от първа следствена служба към Tribunal de grande instance de Tunis (Окръжен съд гр. Тунис).

222 Следва обаче да се установи, че документите, посочени в точка 221 по-горе, целят да подчертаят наличието на ефикасни действия в рамките на провежданото по делото разследване по отношение на жалбоподателя, както и сложността на това дело с оглед на броя на лицата, за които се отнася то, и необходимите мерки по разследването, по-специално международните съдебни поръчки.

223 Макар да е вярно, че тези документи се позовават в незначителна степен на личното положение на жалбоподателя, последният не може да твърди, че доводите на Съвета в това отношение не се основават на никакви фактически обстоятелства по отношение на него. В действителност, доколкото разследването на престъпленията, които се предполага, че е извършил той, е част от по-голямо разследване, провеждано по отношение на много други лица, което има международен обхват, сложността на това разследване може да се отрази върху продължителността на производството, що се отнася по-специално до жалбоподателя. Този анализ се потвърждава от документа от 10 декември 2015 г. под номер MD 745/15 ADD 1 EXT 1, който е посочен в точка 202 по-горе. При тези условия от документите по преписката не следва, че Съветът е допуснал грешка в преценката относно спазването на разумен срок за произнасяне от страна на тунизийските органи.

224 Във всички случаи от тези документи следва, че с оглед на направените от жалбоподателя възражения, преди да приеме Решение 2016/119, Съветът е направил задълбочена проверка във връзка с етапа, на който се намира провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно разследване, и следователно не може да бъде упрекнат, че не е взел предвид въпроса относно продължителността на наказателните производства в Тунис. Също така поради изложените в

точки 61—75 по-горе съображения, дори да се предположи, че тези производства са опорочени от необосновани забавяния, що се отнася до разглеждането на случая на жалбоподателя, посочените закъснения не пораждат непременно задължението за Съвета да преустанови замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза.

225 Доводът на жалбоподателя, изведен от твърдения порочен кръг, който възниква с оглед на връзката между съдебните производства в Тунис и замразяването на неговите активи в Съюза, не може да постави под въпрос тези заключения.

226 В действителност този довод се основава на предпоставката, че тунизийските органи преднамерено са възприели поведение с цел протакане на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно разследване, за да удължат периода на замразяване на неговите активи в Съюза със санкционна цел, и че Съветът съзнателно допринася за тази злоупотреба. От една страна обаче, следва да се посочи, че в това отношение жалбоподателят не представя никакво доказателство, което да сочи за наличието на подобно намерение от страна на тунизийските органи или за изразено от Съвета съгласие за извършването на подобна злоупотреба. От друга страна, замразяването на активите на жалбоподателя в Съюза не може да има санкционен характер, тъй като е лишено от наказателен оттенък и е предмет на определени ограничения. В действителност следва да се напомни, че освен че има временен и обратим характер, това замразяване на активи, което е предмет на няколко дерогации съгласно член 1, параграфи 3 и 4 от Решение 2011/72 и по силата на член 1, параграф 5 от това решение, не лишава жалбоподателя от доходите от олихвяване на неговите влогове или от плащанията по сключени преди замразяването на активите договори, споразумения или поети задължения. Следователно последиците за жалбоподателя от подобно замразяване на активи не се еквивалентни на тези на наказателноправна санкция. Поради това доводът има изцяло спекулативен характер.

227 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли.

По петото основание, изведено от нарушаване на правото на собственост

228 В рамките на петото основание жалбоподателят изменя петото основание на жалбата и поддържа, че доколкото не е налице фактическа основа за замразяването на неговите активи в Съюза и продължителността на това замразяване надхвърля разумния срок, то съставлява явно несъразмерно вмешателство в неговото право на собственост.

229 От своя страна Съветът оспорва тези доводи.

230 Първо, следва да се посочи, че както беше установено в точка 151 по-горе, в рамките на петото основание на жалбата жалбоподателят е поставил под въпрос само обстоятелството, че замразяването на неговите активи в Съюза отговаря на първите две условия за ограничаването на упражняването на правото на собственост, определени в съдебната практика, а именно, от една страна, обстоятелството, че това ограничение е правно установено, и от друга страна, обстоятелството, че съответства на признати от Съюза цели от общ интерес. В замяна на това в рамките на настоящото основание жалбоподателят поставя под въпрос и обстоятелството, че е изпълнено третото от разглежданите условия, а именно че ограничението е необходимо и пропорционално на преследваната цел. При все това изтъкването на подобно твърдение за нарушение не може да се счита за разгръщане на твърденията за нарушения, изложени в рамките на петото основание на жалбата, и следователно съставлява ново твърдение за нарушение, което не е обосновано с оглед на нови обстоятелства, настъпили преди приемането на Решение 2016/119 (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2013 г., Anbouba/Съвет, T-563/11, непубликувано, EU:T:2013:429, т. 52 и 53). При това положение във всички случаи посоченото твърдение за нарушение е неоснователно.

231 В това отношение следва да се напомни, че замразяването на активите на лица, по отношение на които е прието решение на основание на разпоредбите на ОВППС, не трябва да представлява по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на правото на собственост (вж. в този смисъл решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 121 и 122 и цитираната съдебна практика). Освен това Съдът е приел, че ограниченията върху упражняването на правото на собственост на лицата, по отношение на които е приета ограничителна мярка, каквато съставлява разглежданото в конкретния случай замразяване на активи, произтичат не само от общия обхват на съответната мярка, а евентуално и от действителната продължителност на нейното прилагане (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 132 и цитираната съдебна практика). Така периодът, през който се прилага мярка като спорната, е един от факторите, които съдът на Съюза трябва да вземе предвид за целите на преценката на пропорционалния характер на посочената мярка (решение от 30 юни 2016 г., CW/Съвет, T-516/13, непубликувано, EU:T:2016:377, т. 172).

232 В конкретния случай, тъй като жалбоподателят обосновава настоящото основание само с твърдяната липса на фактическа база за замразяване на спорните активи и с прекомерната продължителност на това замразяване, е достатъчно да се приеме, че както се установява от съображенията, изложени от една страна в точки 186—216 по-горе при разглеждането на първата част на второто основание, и от друга страна, в точки 220—226 по-горе при разглеждането на четвъртото основание, замразяването на активите на жалбоподателя се основава на достатъчно солидна фактическа база и неговата продължителност не е прекомерна. Следователно пропорционалният характер на разглежданата мярка не може да бъде засегнат от това.

233 Следователно петото основание трябва да се отхвърли. Тъй като нито едно от основанията, изтъкнати в рамките на второто изявление за изменение на жалбата, не е обосновано, исканията на жалбоподателя за отмяна на Решение 2016/119 и следователно жалбата като цяло трябва да се отхвърлят.

По съдебните разноски

234 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

235 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Съвета.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk да заплати, освен направените от него съдебни разноски, и тези на Съвета на Европейския съюз.

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 октомври 2017 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора, и фактическа обстановка 2

Производството и исканията на страните 5

От правна страна 5

По съдържащото се в жалбата искане за отмяна на Решение 2015/157 5

По първото основание, изведено от грешка при прилагане на правото, доколкото Съветът е приел неправилно, че провежданото в Тунис съдебно разследване по отношение на жалбоподателя съставлява достатъчно солидна фактическа база 6

– По първата част на първото основание, изведена от обстоятелството, че Съветът не е взел предвид положителния за жалбоподателя развой на различните съдебни производства в Тунис 8

– По втората част на първото основание, изведена от обстоятелството, че Съветът не е взел предвид нарушението на принципа за решаване на делото в разумен срок в рамките на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно разследване 12

– По третата част на първото основание, изведена от грешка на Съвета при прилагане на правото, тъй като той неправилно е приел, че представените от тунизийските органи документи установяват съществуването на наказателно производство срещу жалбоподателя 16

По второто основание, изведено от нарушения на основните права на жалбоподателя, с което е опорочена процедурата, довела до приемането на Решение 2015/157 17

– По първата част на второто основание, изведена от нарушение на член 47 от Хартата поради неспазване от страна на самия Съвет на принципа за решаване на делото в разумен срок 17

– По втората част на второто основание, изведена от нарушение на презумпцията за невиновност с оглед на прессъобщението на Съвета от 31 януари 2011 г. 20

– По третата част на второто основание, изведена от нарушение на правото на добра администрация, и по-специално на безпристрастно разглеждане на засягащите лицето въпроси по силата на член 41, параграф 1 от Хартата 22

По третото основание, изведено от безпредметността на Решение 2015/157 с оглед на развоя на демократичния процес в Тунис 23

По изтъкнатото при условията на евентуалност четвърто основание, изведено от „явна грешка в преценката“ във връзка с липсата на отчитане в достатъчна степен на „наказателноправния елемент“ на Решение 2015/157 от страна на Съвета 26

По петото основание, изведено от нарушение на правото на собственост и на член 17 от Хартата 27

По исканията, които се съдържат в първото изявление за изменение на жалбата, за отмяна на „решение“ на Съвета от 16 ноември 2015 г., с което последният отхвърля искането на жалбоподателя от 29 май 2015 г. за заличаване на името му от списъка, приложен към Решение 2011/72 28

По исканията, които се съдържат във второто изявление за изменение на жалбата, с които се цели отмяната на Решение 2016/119 32

По първото основание, изведено от нарушение на презумпцията за невиновност и на принципа на добра администрация 32

По второто основание, изведено от липсата на достатъчно солидна фактическа основа за приемането на спорните мерки 33

– По първата част от второто основание, изведена от прекалено неясния характер твърденията, на които се основава запазването на включването на името на жалбоподателя в приложението към Решение 2011/72 34

– По втората част от второто основание, изведена от липсата на отделно разглеждане на преписката на жалбоподателя от страна на тунизийските съдебни органи 36

– По третата част от второто основание, изведена от липсата на значими действия в рамките на провежданото по отношение на жалбоподателя съдебно производство в Тунис 37

– По четвъртата част на второто основание, изведена от липса на необходимата съгласно съдебната практика точност, що се отнася до деянията, в извършването на които е обвинен жалбоподателят, и неговата лична отговорност 37

По третото основание, изведено от твърдението, че Решение 2016/119 е лишено от смисъл 39

По четвъртото основание, изведено от нарушение на принципа за решаване на делото в разумен срок 39

По петото основание, изведено от нарушаване на правото на собственост 41

По съдебните разноски 42